

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 8/2018

Cena \$ 2.50

AUGUST 2018

Slovenské Lurdy - Turzovka

Šedesát let Hory Panny Marie

Historie křesťanské víry vydává svědectví o mnoha místech, kde mělo dojít ke zjevení Panny Marie. Mezi ta nejvýznamnější patří Turzovka.

Přesně sto let od zjevení Panny Marie v Lurdech se nedaleko slovenského města Turzovka – na Živčákově hoře ležící ve výšce 787,7 metrů nad mořem – událo několik mariánských zjevení, jejichž svědkem byl tehdy dvaactyřicetiletý Matuš Lašut.

Tento vizionář pocházel z chudé rodiny a jeho život potvrdil, že Panna Maria si pro své působení vybírá ty nejobyčejnější: v Lurdech se zjevovala Bernadettě Soubirousové, neduživé dívence z chudé rodiny obývající místnost v bývalém žaláři, a v blahobytu nevyrůstali ani tři pasáče z Fatimy.

Matuš Lašut se narodil 10. dubna 1916 ve Vysoké nad Kysucou v rodině zedníka. V necelých pěti letech přišel o maminku, která zemřela na zápal plic.

Když mu bylo sedm let, začalo jeho putování po službách na statcích. Nejprve odešel do vesnice Dlhé Pole, kde u sedláka pásł krávy, poté následovaly služby ve třech rodinách, během nichž chodil alespoň v zimě do školy.

V roce 1929 začal sloužit v Metylovicích, obci mezi Frýdkem-Místkem a Frýdlantem nad Ostravicí, v rodině sedláka Petra Kubala. Zde se mu dostalo vřelého přijetí, bylo mu dovoleno večeret v domě u stolu a po dlouhé době dostal vlastní postel a nemusel spát ve chlévě. Nejpodstatnější však bylo, že pravidelně chodil do kostela a díky rodině Kubalově šel také poprvé ke svatému přijímání a krátce nato k biřmování.

Poté, co absolvoval povinnou vojenskou službu, vrátil se na Slovensko, do kraje okolo Turzovky. Právě z ní pocházela Eva Marčíšová, kterou si 13. září 1941 vzal a se kterou měl čtyři dcery; první žel krátce po narození zemřela.

Za svůj život Matuš Lašut vystřídal několik zaměstnání. Do nejdůležitějších

z hlediska událostí, které zde budou popisovány, nastoupil v 50. letech 20. století jako zaměstnanec lesní správy. Nejprve pracoval jako dělník a později jako hajný – a právě díky tomuto povolání se setkal s Pannou Marií.

Dívka na obláčku

Poprvé se tak stalo v **neděli 1. června 1958**, tedy přesně před šedesáti lety, na svátek Nejsvětější Trojice. Služba Matúše Lašuta kolem deváté hodiny zavedla k pohoří Okrouhlá u Turzovky. Zastavil se na místě, kterému se říká Živčákova hora, kde na borovici visel obrázek Matky Ustavičné pomoci. Hajný Lašut jej často zdobil květinami a modlil se u něho, a tak to udělal i toho dne.

Klekl si a pomodlil se Otčenáš. Při Zdrávasu, při slově „Maria“ se ale nalevo od obrázku krátce zablesklo a zhruba dva metry nad zemí se na obláčku objevila socha Panny Marie. Výrazem připomínala šestnáctiletou nebo sedmnáctiletou dívku. Měřila přes dva metry, na hlavě měla závoj a ze sepnutých rukou jí visel růženec.

Zároveň se celé okolí změnilo. Na místě se například objevil záhon bílých květů, jejichž kvítky připomínaly křížky.

Matuš Lašut byl jako u vytržení a přemýšlel, kdo a proč na Živčákovu horu umístil tak krásnou sochu. Když ale zavlál vítr, postava před ním se pohybovala. Pochopil tedy, že nejde o zpodobnění, nýbrž o živou Pannu Marii.

S úžasem se zahleděl do její tváře. Ona na něho pohlédla také a usmála se. Postupně začala krásnět a dosahovat nepopsatelné vznešenosti, její šaty přitom zářily a závoj se třpytil, jako by byl posetý diamanty.

Mariina tvář, jak Lašut sám popisoval, oslňovala nepopsatelnou krásou. Výrazem byla milá, avšak její oči byly pronikavé, až velitelské. Celkově budila dojem majestátnosti a vizionáři připadalo, že všechno se před ní musí sklonit.

Matuš Lašut v době zjevení

Při pohledu na ni strnul a nedokázal myslet a soustředit se na nic jiného.

Tři latky

Panna Maria za celou dobu nepromluvila. Nejprve ukazováčkem pravé ruky dávala jakési příkazy. Ukázala na květiny, které byly ohrazené plotem se třemi odtrženými latkami. Vizionář si také všiml kladívka, pochopil tedy, že má plot opravit. Když to udělal, Maria vypadala spokojeně. Poté potřásla růžencem, načež on usoudil, že chce, aby se jej pomodlil. I to udělal, přestože růženec u sebe neměl, ani se ho – podle jeho slov – pořádně modlit neuměl.

Následně Maria ukázala na strom. Obrázek Matky Ustavičné pomoci zmizel, místo něho na kmeni visela **mapa světa** – prosta hranic jednotlivých států, rozčleněna jen na pevniny a vodní plochy. Pod mapou se ukázala černá tabulka s vysvětleními, co úkazy na mapě znamenají.

Pokračování na str. 11

Foto na titulní straně:
Kostel Panny Marie Matky církve na Živčákově hoře

Panna Maria Turzovská

Poutní píseň k Panně Marii na Turzovce

Ó, přečistá královno,
v šumící les,
jsi vešla a přinesla
radost a ples.

Již kladívkem přibité
laťky značí,
že nespěje k nebi, kdo
hřichem kráčí.

Zde růžencem potřásá,
napomíná,
jen pokáním zmírněna
bude vina.

Kdo růženec ovládáš,
horlí pro něj
i neznalé vyučuj,
vroucnosti dbej!

Čiň pokání, vyzývá
Matka Boží,
žluť zloby se zhušťuje,
v dešti hoří.

Viz poslední obraz,
jak země v kráse
by pokáním rozkvetla
k naší spáse.

Zjev Panny bez poskvrny
zemi zdobí,
mír národům přinese
v další doby.

Podle:

[https://true.7webnode.cz/
zjeveni-panny-marie-v-turzovce1/](https://true.7webnode.cz/zjeveni-panny-marie-v-turzovce1/)

Modlitba Turzovky

Nejsvětější Trojice, Otče, Synu a Duchu Svatý,
skláním se před Tebou, abych si obnovil svůj křestní slib
Víry, Naděje a Lásky.

Nejsvětější Trojice, Eucharistický Ježíši, vroucně prosím,
přeměň celý svět na Boží stánek živé víry a lásky.

Nejsvětější Trojice, necht' je pochváleno Tvé Jméno!
Srdce Ježíšovo, zachraň nás! Hyneme!
Amen.

Královno Turzovky,
rozprostři nad námi svůj ochranný plášť!

Chvála Ti a sláva, Nejsvětější Trojice,
jediný a vznešený Bože!

<https://petrabostlova.wordpress.com/>

LITURGICKÁ ČTENÍ

20. neděle v mezidobí - 19. srpna 2018

1. ČTENÍ - Př 9, 1-6

Čtení z knihy Přísloví.

Moudrost si zbudovala palác, opřela jej o sedm sloupů. Pobila dobytek, smísila víno, připravila také svůj stůl. Poslala své služebnice volat z vyvýšenin města: Kdo je nezkušený, ať sem přijde, kdo je bez rozvahy, toho chci učít. Pojďte, můj pokrm jezte, víno, mnou nalité pijte! Nechte dětinství, a budete žít, po cestě poznání chodíte!

2. ČTENÍ - Ef 5, 15-20

Čtení z listu svatého Pavla Efesanům.

Dávejte dobrý pozor, bratři, jak se máte chovat, ne jako nemoudří, ale jako moudří; dobře využívejte času, protože žijeme ve zlých dobách. Nechovejte se tedy nerozumně, ale mějte na mysli, co je vůle Páně. Neopíjejte se vínem, vede to jen k výstřednostem, ale dejte se naplnit Duchem. Když mezi sebou mluvíte, užívejte slov ze žalmů, chvalozpěvů a duchovních písní; ze srdce zpívejte a hrejte Pánu. Děkujte stále Bohu Otci za všechno ve jménu našeho Pána Ježíše Krista.

EVANGELIUM - Jan 6, 51-59

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl zástupům: „Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe. Kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky. A chléb, který já dám, je mé tělo, obětované za život světa.“ Židé se mezi sebou přeli a říkali: „Jak nám tento člověk může dát jíst svoje tělo?“ Ježíš jim řekl: „Amen, amen, pravím vám: Když nebudete jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný, a já ho vzkřísím v poslední den. Vždyť mé tělo je skutečný pokrm a má krev je skutečný nápoj. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm. Jako mne poslal živý Otec a já žiji z Otce, tak i ten, kdo jí mne, bude žít ze mne. To je ten chléb, který sestoupil z nebe: ne takový, jaký jedli otcové, a umřeli. Kdo jí tento chléb, bude žít navěky.“

21. neděle v mezidobí - 26. srpna 2018

1. ČTENÍ - Joz 24, 1-2a, 15-17, 18b

Čtení z knihy Jozue.

Jozue shromáždil všechny kmeny Izraele do Sichemu a svolal přední muže Izraele, jeho náčelníky, soudce a písaře. Když předstoupili před Boha, řekl Jozue všemu lidu: „Jestliže se vám nelíbí sloužit Hospodinu, vyvolte si dnes, komu chcete sloužit: zda bohům, kterým sloužili vaši předkové za řekou Eufratem, či bohům Amoritů, v jejichž zemi přebýváte. Já však a má rodina budeme sloužit Hospodinu!“ Lid odpověděl: „Daleko ať je od nás myšlenka, že bychom opustili Hospodina a sloužili cizím bohům.“

Vždyť Hospodin je náš Bůh. On vyvedl nás a naše otce z egyptské země, z domu otroctví, a udělal před našima očima tyto velké divy a chránil nás po celé cestě, kterou jsme šli, a mezi všemi národy, jejichž středem jsme procházeli. I my chceme sloužit Hospodinu, neboť je náš Bůh!“

2. ČTENÍ - Ef 5, 21-32

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Efesanům.

Bratři! Podřizujte se jeden druhému z úcty ke Kristu. Ženy ať jsou podřizeny svým mužům, jako kdyby to byl sám Pán. Muž je totiž hlavou ženy, podobně jako je Kristus hlavou církve, sám spasitel svého tajemného těla. Jako je církev podřizena Kristu, tak i ženy mají být svým mužům podřizeny ve všem. Muži, každý z vás ať miluje svou ženu, jako Kristus miloval církev a vydal sám sebe za ni, aby ji posvětil a očistil koupelí ve vodě a slovem. Tím si chtěl církev připravit slavnou, bez poskvrny, vrásky nebo něčeho takového, aby byla svatá a bez vady. Tak také muž má mít svou ženu rád jako vlastní tělo. Kdo má svou ženu rád, projevuje tím lásku sám sobě. Nikdo přece nemá v nenávisti vlastní tělo, ale dává mu jíst a přeje mu. Tak i Kristus jedná s církví, protože jsme údý jeho těla. Proto opustí člověk otce i matku a připojí se k své manželce, a ze dvou se stane jen jeden člověk. Toto tajemství je velké; mám na mysli vztah Krista a církve.

EVANGELIUM - Jan 6, 60-69

Slova svatého evangelia podle Jana.

Mnozí z Ježíšových učedníků řekli: „To je tvrdá řeč! Kdopak to má poslouchat?“ Ježíš věděl sám od sebe, že jeho učedníci na to reptají, a proto jim řekl: „Nad tím se pohoršujete? Co teprve, až uvidíte Syna člověka, jak vystupuje tam, kde byl dříve? Co dává život, je duch, tělo nic neznámá. Slova, která jsem vám mluvil, jsou duch a jsou život. Ale jsou mezi vámi někteří, kdo nevěří.“ Ježíš totiž věděl od začátku, kdo jsou ti, kdo nevěří, a kdo je ten, který ho zradí. A dodal: „Proto jsem vám říkal, že nikdo ke mně nemůže přijít, není-li mu to dáno od Otce.“ Proto mnoho z jeho učedníků odešlo a už s ním nechodili. Ježíš tedy řekl Dvanácti: „I vy chcete odejít?“ Šimon Petr mu odpověděl: „Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života, a my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi ten Svatý Boží!“

22. neděle v mezidobí - 2. září 2018

1. ČTENÍ - Dt 4, 1-2, 6-8

Čtení z páte knihy Mojžíšovy.

Mojžíš řekl lidu toto: „Nyní, Izraeli, poslouvej nařízení a ustanovení, která vás učím zachovávat, abyste žili a šli obsadit zemi, kterou vám chce dát Hospodin. Bůh vašich otců. Nic nepřidáte k tomu, co vám přikazují, a nic z toho neuberete, ale budete zachovávat přikazy Hospodina, svého Boha, které já vám přikazuji. Zachovávejte je a plňte, neboť tak budete v očích národů moudří a rozumní: uslyší o všech těchto nařízeních a řeknou: Skutečně moudrý a rozumný je tento velký národ! Neboť kde je tak velký národ, jemuž by byli bohové tak blízko, jako je Hospodin, náš Bůh, kdykoli ho vzýváme. A kde je tak velký národ, který by měl spravedlivá nařízení a ustanovení, jako je celé toto zákonodárství, které já vám dnes prohlašuji!“

2. ČTENÍ - Jak 1, 17-18. 21b-22. 27

Čtení z listu svatého apoštola Jakuba.

Bratři moji nejmilejší! Každý dobrý úděl, každý dokonale dar přichází shora, sestupuje od Otce světél, u něhož není změna ani ztemnění, jaké je působeno u hvězd otáčením. On rozhodl, že nám dá život slovem pravdy, abychom byli jako prvotiny ze všeho, co stvořil. Buďte vnímaví pro slovo, které do vás bylo vloženo jako semeno a může zachránit vaši duši. To slovo však musíte uvádět ve skutek, a ne abyste ho jenom poslouchali. To byste klamali sami sebe. Zbožnost ryzí a bezvadná před Bohem a Otcem je toto: ujmát se sirotků a vdov v jejich tísní a uchovat se neposkvěný od světa.

EVANGELIUM - Mk 7, 1-8. 14-15. 21-23

Slova svatého evangelia podle Marka.

Kolem Ježíše se shromáždili farizeové a někteří z učitelů Zákona, kteří přišli do Jeruzaléma. Všimli si, že někteří z jeho učedníků jedí rukama obřadně nečistými, to je neumytými. Farizeové totiž a všichni židé se drží podání předků a nejedí, dokud si pečlivě neumyjí ruce; po návratu z trhů nejedí, dokud se celí neopláchnou; a je mnoho jiného, co přejali a čeho se drží: omývání pohárů, džbánů, měděných nádob a lehátek. Proto se ho farizeové a učitelé Zákona ptali: „Proč se tvoji učedníci nechovají podle podání předků, ale jedí obřadně nečistými rukama?“ Odpověděl jim: „Pokrytci! Dobře to o vás předpověděl Izaiáš, jak je psáno: Tento lid mě uctívá rty, ale jejich srdce je daleko ode mě. Nadarmo mě však uctívají, když učí naukám, které jsou lidskými ustanoveními.“ Opustili jste přikázání Boží a držíte se podání lidského.“ Ježíš zase k sobě povolal zástup a řekl jim: „Slyšte mě, všichni, a pochopte! Člověka nemůže poskvěnit nic, co do něho vchází zvenčí, ale co vychází z člověka, to ho poskvěňuje. Z nitra totiž, ze srdce lidí, vycházejí špatné myšlenky, smilství, krádeže, vraždy, cizoložství, lakota, zloba, lest, prostopášnost, závist, urážky, pýcha, nerozumnost. Všechno to zlé vychází z nitra a člověka poskvěňuje.“

23. neděle v mezidobí - 9. září 2018

1. ČTENÍ - Iz 35, 4-7a

Čtení z knihy proroka Izaiáš.

Řekněte malomyslným: „Vzmužte se, nebojte se! Hle, Bůh váš přináší odvetu, odplatu božskou! On sám přijde a spasí vás!“ Tehdy se otevrou oči slepých, odemknou se uši hluchých. Tu poskočí chromý jak jelen a zaplesá jazyk němého, neboť na stepi vyprší vody, potoky na poušti. Vyprahlá země se změní v rybník a žiznivá půda v prameny vod.

2. ČTENÍ - Jak 2, 1-5

Čtení z listu svatého apoštola Jakuba.

Moji bratři, s vírou v našeho božského Pána Ježíše Krista nesmíte spojívat stranicí k lidem. Když k vám do shromáždění vejde muž se zlatými prsteny na ruku, ve skvělém oděvu, a vejde také chudák v obnošených šatech, vy jste samá pozornost k tomu, který je nádherně oblečen, a řeknete mu: „Prosím, posaď se tady na čestné místo.“ Ale tomu chudásovi řeknete: „Ty stůj tamhle“ nebo „Sedni si tady u mých nohou.“ Neděláte tak rozdíly navzájem mezi sebou, nestáváte se soudci podle špatných zásad. Poslyšte, moji milovaní bratři! Což ne-

vyvolil Bůh právě chudé v očích světa, aby byli skrze víru bohatí a dědici Království, které slíbil těm, kdo ho milují?

EVANGELIUM - Mk 7, 31-37

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš odešel z tyrského kraje a šel přes Sidón územím Deseti-městí ke Galilejskému moři. Přivedli k němu hluchoněmého a prosili ho, aby na něho vložil ruku. Vzal ho stranou od zástupu, vložil mu prsty do uší, dotkl se slinou jeho jazyka, vzhlédl s povzdechem k nebi a řekl: „Effatha!“, to znamená: „Otevři se!“ A hned se mu otevřel sluch, rozvázal se mu jazyk a mluvil správně. Ježíš jim pak přikázal, aby o tom nikomu neřekli. Čím více však jim to přikazoval, tím více to rozhlašovali. Byli celí užaslí a říkali: „Dobře všechno udělal, i hluchým dává sluch, i němým řeč!“

24. neděle v mezidobí - 16. září 2018

1. ČTENÍ - Iz 50, 5-9a

Čtení z knihy proroka Izaiáš.

Pán, Hospodin, mi otevřel ucho a já se nezdráhal, necouvl nazpět. Svá záda jsem vydal těm, kteří mě bili, své líce těm, kteří rvali můj vous. Svou tvář jsem neskryl před hanou a slinou. Pán, Hospodin, mi však pomáhá, proto nejsem potupen. Proto dávám své tváři ztvrdnout v křemen a vím, že nebudu zahanben. Blízko je můj obhájce! Kdo se chce se mnou přit? Postavme se spolu! Kdo je mým protivníkem? Ať přistoupí ke mně! Hle - Pán, Hospodin mi pomáhá! Kdo mě odsoudí?

2. ČTENÍ - Jak 2, 14-18

Čtení z listu svatého apoštola Jakuba.

Co to pomůže, moji bratři, říká-li někdo, že má víru, ale nemá skutky? Může ho taková víra spasit? Když bratr nebo sestra nebudou mít do čeho se obléci a budou mít nedostatek denní obživy, a někdo z vás jim řekne: „Tak s Pánem Bohem! Zahřeje se a najeze se“ - ale nedáte jim, co potřebují pro své tělo, co je jim to platné? Stejně tak je tomu i s vírou: když se neprojevuje skutky, je sama o sobě mrtvá. Ale někdo by mohl říci: „Ty máš víru a já mám skutky. Ukaž mi tu svou víru, která je beze skutků! Já ti však ze svých skutků mohu dokázat svou víru.“

EVANGELIUM - Mk 8, 27-35

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš vyšel se svými učedníky do vesnic u Césareje Filipovy. Cestou se ptal svých učedníků: „Za koho mě lidé pokládají?“ Řekli mu: „Za Jana Křtitele, jiní za Eliáše, jiní za jednoho z proroků.“ Zeptal se jich: „A za koho mě pokládáte vy?“ Petr mu odpověděl: „Ty jsi Mesiáš!“ Tu je přísně napomenul, aby to o něm nikomu neřekli. Potom je začal poučovat, že Syn člověka bude muset mnoho trpět, že bude zavržen od starších, velekněží a učitelů Zákona, že bude zabit, ale po třech dnech že vstane z mrtvých. A mluvil o tom otevřeně. Petr si ho vzal stranou a začal mu to rozmlouvat. On se však obrátil, pohleděl na učedníky a pokáral Petra: „Jdi mi z očí, satane! Neboť nemáš na mysli věci božské, ale lidské.“ Ježíš si zavolal lidi i své učedníky a řekl jim: „Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mě. Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, kdo však svůj život pro mě a pro evangelium ztratí, zachrání si ho.“

ZPRÁVY Z VLASTI

Zprávy od 1. do 31. července 2018

Politické události

Vláda ANO a ČSSD podpořená komunisty

získala důvěru poslanců

Menšinová vláda ANO a ČSSD získala důvěru Poslanecké sněmovny. Stalo se tak 264 dní po volbách. Česko ještě nikdy ve své historii nečekalo na tento okamžik déle. Dlouhé bylo i samotné jednání poslanců, které trvalo 16 hodin. Výsledek, který potvrdil očekávanou dohodu dvou vládních stran podpořenou komunisty, oznámil předseda Poslanecké sněmovny Radek Vondráček (ANO) před půl druhou v noci.

Opozice považuje za alarmující, že poprvé od roku 1989 se na vládní moci podílejí komunisté a že v čele vlády stojí trestně stíhaný premiér. První Česká republika, která fungovala od roku 1993, podle středopravicových stran právě skončila. Obávají se, že dosavadní listopadový vývoj je ohrožen. Vládní politici spolu s komunisty zase argumentují tím, že končí vleklá povolební nejistota a země už potřebovala stabilní vládu s důvěrou.

Babišův kabinet získal ve dvousetčlenné dolní komoře 105 hlasů od zákonodárců ANO, ČSSD a KSČM. Proti bylo 91 poslanců ODS, Pirátů, SPD, KDU-ČSL, TOP 09 a STAN. Opoziční poslanci vládu mnoho hodin kritizovali, protestovat přišlo i několik stovek demonstrantů, kteří se sešli na Malostranském náměstí a večer se přesunuli před budovu Sněmovny. Kritikům vadí hlavně fakt, že poprvé v listopado-

vé historii je vláda závislá na aktivní podpoře komunistů. Poukazovali i na trestní stíhání premiéra a informace, že Babiš spolupracoval s komunistickou StB, což premiér odmítá.

Ministryně Malá rezignuje

Ministryně spravedlnosti Taťána Malá (ANO) po 13 dnech ve funkci oznámila, že ve vládě končí. Demisi má oficiálně předat do rukou premiéra v nejbližších dnech. Malá v posledních dnech čelila obvinění z plagiátorství ve svých diplomových pracích. Kritiku označila Malá za mediální kampaň a trvá na tom, že nepochybila. Ještě odpoledne se na tiskové konferenci hájila, jen několik hodin poté během jednání vedení nejsilnějšího vládního hnutí řekla novinářům, že rezignuje, aby nepoškodila novou vládu ani ANO.

První prací se bude zabývat etická komise Mendelovy univerzity. Vznikne také externí právní analýza případného dalšího postupu univerzity, řekl ČTK mluvčí školy Filip Vrána. Etická komise má na projednání záležitosti měsíc. Právní analýzu univerzita dostane v řádu týdnů.

Hamáček (ČSSD) na rozhodnutí Malé reagoval vyjádřením, že Česká republika potřebuje vládu s důvěrou a všechna rizika spojená s nominací ministra spravedlnosti nese hnutí ANO. Podle místopředsedy ČSSD Jaroslava Foldyny tuto personální změnu nelze považovat za standardní situaci a je nutné, aby se tím zabýval poslanecký

klub ČSSD. Komunisté, kteří budou tolerovat Babišovu vládu ANO a ČSSD, považují oznámení ministryně za porážku právního státu a vítězství mediokracie. Předseda SPD Tomio Okamura označil vládní rošádu za "absolutní ostudu a selhání".

Podle dřívějších vyjádření Mendelovy univerzity Malá v roce 2005 v práci na téma Mikroklimatické podmínky v chovu králíků opsala 11 stran z textu studentky Zity Pavlišové, která podobné téma zpracovala o dva roky dříve. Podobné pochybnosti existují také u druhé diplomové práce, kterou Malá později obhájila na Fakultě práva Panevropské vysoké školy v Bratislavě. První prací se bude zabývat etická komise Mendelovy univerzity.

Krčál kvůli plagiátorství končí, nahradit ho má na MPSV Maláčová

Necelé tři týdny od jmenování vlády oznámil odchod druhý ministr kabinetu Andreje Babiše (ANO). Ministr práce a sociálních věcí Petr Krčál (ČSSD) končí kvůli podezření z plagiátorství, stejně jako týden před ním ministryně spravedlnosti Taťána Malá (ANO). Předseda ČSSD Jan Hamáček vyzval Babiše, aby místo Krčála navrhl do čela resortu Janu Maláčovou (ČSSD), která dosud vedla na úřadu odbor rodinné politiky. Babiš označil Krčálovu rezignaci za jediné možné řešení, výběr nástupce nechává na ČSSD.

Krčál novinářům řekl, že za normální situace by své pochybení v bakalářské práci nepovažoval za tak zásadní, aby ohrozilo jeho postavení ve vládě. "Ovšem vzhledem k současné politické situaci a tomu, jakou práci dalo sestavení vlády s důvěrou, nechci

být zátěží," uvedl. Dodal, že kromě ČSSD a vlády nechce ohrožovat také svou rodinu a zdraví.

Krčál bakalářskou práci obhájil v květnu 2007 na Univerzitě Tomáše Bati. Specializovaný program v práci našel podobnosti ve 14 procentech textu. Poslední informace ale hovoří o tom, že podobnost byla nalezena u 75 procent textu. Pasáže se týkaly zejména odstavců z odborných knih, které tak autor v práci nepřímo vydával za vlastní formulace. Krčál řekl, že psaním práce strávil mnoho času. "Připouštím ale, že v jejím obsahu mohlo dojít k pochybení," uvedl. Univerzita kvůli podezření zahájila kontrolu, sdělil ČTK rektor univerzity Petr Sába.

Hamáček rezignaci přijal. Babiše o dohodě informoval a sdělil mu, že za ČSSD navrhne Maláčovou. Premiér později označil nominaci za dobrou a řekl, že se bude snažit co nejdříve dosáhnout jejího jmenování, aby vláda byla kompletní. Premiér ocenil, že Hamáček situaci vyřešil rychle. Odmítl prohlášení opozičních politiků, že je za personální výměnu osobně odpovědný a připomněl, že si ANO a ČSSD do nominací vzájemně nemluví.

Rekordních 1420 obcí uctilo věrozvěsty vyvěšením moravské vlajky

Rekordních 1420 obcí vyvěsilo moravskou vlajku, aby si tak připomnělo příchod svatých Cyrila a Metoděje v roce 863 na Velkou Moravu. Místopředsedkyně Moravské národní obce Lenka Holaňová ČTK řekla, že to je oficiální číslo, ale ve skutečnosti jich může být ještě více. Podle Holaňové účastníci symbolickým aktem vyjadřují úctu k rodné zemi, jejím tra-

dicím, historii a svébytné kultuře. Obce se tím rozhodly připomínat občanům tradiční hodnoty, moravskou identitu a sounáležitost k Moravě.

Jižní Morava má kolem 1900 obcí, ale zapojila se i zhruba dvacítkou obcí z Čech a dvacítkou ze Slezska, dále tři obce ze Slovenska a jedna z Polska, kde žije česká komunita. V Čechách se nově přidaly například Malá Losenice nebo Chlumětín, tradičně se účastní Jindřichovice pod Smrkem. "Ze Slovenska se přidaly obce Cífer, Devičany a Plevník-Drienové. V Polsku vlajku vyvěsilo město Krzanowice, kde je česká menšina," řekla Holoňová.

Celkem se letos nově přidala zhruba stovka. Na Moravě to byly podle Holoňové Velká Bystřice, Libava, Dub nad Moravou, Hlubočky a další. Zapojují se i památky, které otevírají lidem i o svátku. Nabízejí vstupné zdarma nebo se slevou. "Zapojilo se přes 60 památek. Patří mezi ně třeba Moravské kartografické centrum Velké Opatovice, Slovanské hradiště v Mikulčicích nebo hrad Špilberk v Brně. Ve Žďáru nad Sázavou je to památka UNESCO Zelená hora, novinkou je v Polici na Třebíčsku nově otevřené Muzeum britského královského letectva RAF," vyjmenovala Holoňová.

Ze Slovenska

Slovák dostal doživotí za terorismus

K doživotnímu trestu vězení za terorismus odsoudil slovenský soud Štefana K. z Popradu. Odsouzený rozesílal úřadům obálky s radioaktivní látkou americium. Triapadesátiletý muž se odvolal, rozsudek tedy není pravomocný. Rozhodovat bude

nejvyšší soud. Znalci v průběhu soudního přeličení konstatovali, že Štefan K. netrpí žádnou duševní nemocí a je plně zodpovědný za své činy. Odsouzen byl za terorismus, některé formy účasti na terorismu, za nedovolenou výrobu a držení radioaktivních látek. „Doživotní trest si odpývá v ústavu s maximálním stupněm ostrahy,“ řekla mluvčí soudu Katarína Kudjaková.

Radioaktivní materiál odsouzený muž získal na svém pracovišti. Jedna z kontaminovaných obálek se dostala až na sekretariát tehdejší ministryně spravedlnosti Lucie Žitňanské. „V průběhu listopadu 2016 měl nejméně v pěti případech rozeslat zásilky adresované okresním soudům v Popradě, v Považské Bystrici, v Kežmarku, ministerstvu spravedlnosti a krajskému ředitelství policejního sboru v Prešově. Zásilky obsahovaly dopis s hrozbami soudcům, prokurátorům a příslušníkům policie. V některých případech byly zásilky kontaminovány radioaktivní látkou,“ konstatovala policejní mluvčí Denisa Baloghová.

V bratislavském domově pro seniory zabíjeli staré lidi úmyslně, řekla sestra
Zdravotní sestra Jana Šipošová, která pracovala v nedávno uzavřeném domově pro seniory v bratislavské Heydukově ulici, tvrdí, že zde staré lidi zabíjeli úmyslně. Zmínila tři případy, kdy byli lidé zavražděni předávkováním léky. „Byla jsem přítom, když se to stalo,“ řekla televizi Markíza a jmenovala tři klienty, kteří zemřeli po předávkování léky. Pacientům podávali léky, které se používají k uklidnění až omámení pacientů. S dávkováním těchto léků je proto

nutné zacházet velmi opatrně. „Nechávali je navíc bez vody a jídla, nepřebalené a lidé umírali. Nic tam nefungovalo,“ řekla Šipošová.

Za mřížemi skončili Ivan B. (51), který byl vyučným kuchařem a v domově seniorů se vydával za lékaře. Ve vazbě skončila také Vanessa P. (18), která měla rovněž ohrožovat zdraví klientů. Původně pracovala jako uklízečka. Hrozí jim tři až osm let vězení.

Policie provedla v domově pro seniory razii a potvrdila, že tam senioři dostávali různé léky bez odborné způsobilosti. „Léky podávali intravenózně, intramuskulárně, ve formě tablet a kapek, přičemž jejich podáváním tímto způsobem mohlo dojít k bezprostřednímu ohrožení zdraví osob, předávkování i smrti,“ konstatoval bratislavský policejní mluvčí Michal Szeiff. Další informace policie neposkytuje.

Ekonomika

Nezaměstnanost v červnu klesla na 2,9 %, byla nejnižší za 22 let

Nezaměstnanost v Česku v červnu klesla na 2,9 procenta z květnových tří procent. Bez práce bylo 223.786 lidí, nejméně od července 1997. Počet volných míst naopak vzrostl na více než 301.516. Oznámil to Úřad práce ČR. Loni v červnu byla nezaměstnanost na čtyřech procentech, bez práce bylo tehdy téměř 300.000 lidí. Podle analytiků byla červnová nezaměstnanost na nejnižší úrovni od června 1996.

Nezaměstnanost klesá vytrvale od února. Zájem o nové zaměstnance je stále především v technických a dělnických oborech. Trh práce ovlivňují také sezonní práce

zejména ve stavebnictví, gastronomii a cestovním ruchu, zemědělství, zahradnictví, lesnictví, lázeňství či těžbě. "V souvislosti se sezónními pracemi, ale i vysokým počtem míst v průmyslu, klesl počet nezaměstnaných mužů. V evidenci jich bylo mezi měsíčně o 4624 méně, tedy 104.674. Sezónní činnosti poběží i v dalších měsících a nezaměstnanost by tak mohla ještě dále klesat," uvedla generální ředitelka Úřadu práce ČR Kateřina Sadílková.

Podle Sadílkové je nyní i přes nízkou nezaměstnanost patrný trend, kdy mnoho uchazečů ztrácí motivaci pracovat. Důvodem je třeba nízká úroveň vzdělání, zastaralá kvalifikace, nedostatek praxe, exekuce, omezená mobilita, věk, zdravotní handicap či péče o malé děti nebo blízkého člověka. "To vše výrazným způsobem snižuje jejich šance na získání práce. Úkolem Úřadu práce ČR je pokusit se odstranit tyto bariéry a pomocí nástrojů, opatření aktivní politiky zaměstnanosti a cíleného poradenství vyrovnat nesoulad poptávky a nabídky na trhu práce. Tedy obsadit co nejvíce volných pracovních míst uchazeči z jeho evidence," uvedla Sadílková.

Úřad práce proto třeba finančně podporuje rekvalifikační kurzy, ke konci června se jich účastnilo 609 lidí. Zájem je hlavně o kurzy zaměřené na základní počítačové dovednosti, získání řidičských a profesních průkazů, svářečské kurzy a účetnictví. Od dubna 2016 mohou lidé také žádat o příspěvek na dojíždění do práce, dosud toho využilo více než 7600 uchazečů, ÚP schválil zhruba 5000 žádostí. O jednorázový příspěvek na přestěhování za

prací ve výši 50.000 korun zatím požádalo 320 lidí. Schváleno bylo 153 žádostí, další se posuzují.

První řetězce vyřazují z prodeje jednorázové plastové výrobky

Řetězce Lidl a Kaufland v Česku vyřadí z prodeje do konce příštího roku jednorázové plastové výrobky jako brčka, kelímky, talíře a přístroje na jedno použití či vatové tyčinky do uší obsahující plast. Místo nich nabídnou výrobky z alternativních a recyklovatelných materiálů. K podobnému kroku se na začátku června přihlásil i nábytkářský řetězec IKEA.

V dalším kroku plánuje Lidl rušit i používání jednorázových plastových příborů a brček u čerstvých potravin a nápojů určených k okamžité spotřebě. "Naše strategie v oblasti plastů má jasný cíl - plastům se chceme vyhýbat, snižovat jejich množství a recyklovat je. Vyřazením jednorázových plastových výrobků z naší nabídky přispějeme ke snížení jejich používání," uvedl jednatel Lidlu Michal Farník.

Lidl již na jaře oznámil, že do roku 2025 sníží množství plastů u zboží svých vlastních značek o pětinu. Stejný plán potvrdil Kaufland, který patří také pod německou skupinu Schwarz. Zároveň do roku 2025 nabídne veškeré produkty svých vlastních značek jedinečně v recyklovatelných obalech. "Již dnes snižujeme počet různých plastových obalů. Jedním z příkladů jsou K-Bio-banány, které nejsou baleny v plastových sáčkách, ale opatřeny papírovou páskou. Jen tímto uspoříme ročně přibližně 32 tun obalů," uvedla mluvčí Renata Maierl. Příští rok Kaufland stáhne z prodeje

například plastové vatové tyčinky, které nahradí ekologickou alternativou. To samé platí pro plastová brčka a jednorázové plastové nádoby.

Obchody Albert nyní jednají s dodavateli a např. pro plastová brčka hledají přírodní či papírové alternativy, to samé se týká party sortimentu, který by měl být postupně nahrazen ekologickými variantami. V uplynulých týdnech firma také obnovila certifikaci ISO 14000 na systémy environmentálního managementu, což znamená, že prodejny mají propracovaný systém předcházení vzniku odpadů i jejich snižování.

Sázky na fotbalové Mistrovství světa dosáhly v ČR rekordní 2,5 miliardy korun

Sázky na fotbalové MS dosáhly v Česku zhruba 2,5 miliardy korun, dosud rekordní Euro 2016 tak překonaly o 600 milionů korun. V porovnání s květnovým šampionátem v hokeji byly téměř dvojnásobné. Úspěšnější byli bookmakeři, přesto si čtyři sázkaři připsali více než milion korun čistého. Sázkaři byli úspěšnější při nedělním finále, ve kterém Francie porazila Chorvatsko 4:2. Vyplyvá to z vyjádření zástupců tuzemských sázkových kanceláří, které ČTK oslovila. "Z pohledu bilance nakonec zůstali bookmakeři v plusu. Na začátku šampionátu jim nahrálo několik překvapivých výsledků. Díky tomu si vytvořili rezervu, kterou už sázkaři nestačili srovnat. I když ve vyřazovací části se jim dařilo lépe a i výsledky zápasů o medaile jim nahrávaly," uvedl mluvčí Fortuny Petr Šrain. Fortuna přijala sázky za 1,04 miliardy korun a na výhrách vyplatila 900.000 korun.

Zatímco na MS v Brazílii v roce 2014 bylo nejsázenějším zápasem finále, tentokrát to byly většinou už souboje v základních skupinách. Tip-sport nejvíce vybral na zápase Írán - Španělsko (47 milionů korun), Fortuna na utkání Brazílie - Švýcarsko (40 milionů korun). V Chanci bylo nejsázenější osmifinále mezi Chorvatskem a Dánskem (9,5 milionu korun).

Čtyři sázkaři vyhráli více než milion korun čistého, ve směs šlo o klienty Fortuny. Vůbec nejvyšší výhra padla ve finálovém zápase. "Jeden sázkař věřil, že už v první půli padnou minimálně dvě branky. Vsadil 420.000 v kurzu 3,98:1 a vyhrál 1,25 milionu čistého," uvedl Šrain.

Kurzovní lístek

25. 7. 2018 (střed)

EUR, 1	25,675
Kanada, 1	16,734
USA, 1	21,965

Kultura

V Praze skončil

všesokolský slet, připomněl vznik Československa

V pražském Edenu 6. července druhým programem hromadných skladeb oficiálně skončil XVI. všesokolský slet. Připomněl mimo jiné 100 let od založení Československa. Hromadnými skladbami, kterých se účastnilo 15.000 cvičenců, vyvrcholil program sletu, který byl zahájen slavnostním průvodem následovaným dalšími sportovními i kulturními akcemi. Sedmnáctý slet se uskuteční v roce 2024.

Program posledního dne zahájila společná československá skladba pro ženy a muže Spolu na hudbu Jaromíra Vejvody, Karla Černocha a skupin No Name a Chinaski. Následovala skladba pro předškolní děti Noty,

po ní skladba pro starší žactvo Cirkus. Během ní děti předvedly například přemety a kotouly. Slet byl oficiálně zakončen slavnostním nástupem, při kterém zástupce jednotlivých souborů doprovodily postavy z české historie - sv. Václav, Karel IV. nebo Miroslav Tyrš. "Sestry a bratři, nazdar!," rozloučila se pak se cvičenci i diváky starostka České obce sokolské Hana Moučková. "Zdar!" odpověděl jí téměř plný stadion.

Na oficiální zhodnocení sletu je podle organizátorů ještě brzy. "Musím ale říct, že za mě to byl famózní úspěch už od prvního dne. Už od začátku, kdy proběhl sletový průvod Prahou, přes přehlídku sokolského sportu v O2 aréně až po hromadné cvičení," řekl ČTK Marek Brodský z komunikačního týmu organizátorů.

Poutníci pokračují na Velehradě v ručním prepisování bible

Poutníci pokračují na Velehradě na Uherskohradištsku v ručním prepisování bible. Takzvaný Velehradský rukopis začal vznikat před 14 lety. Doposud byla přepsána více než polovina Starého zákona a téměř celý Nový zákon, řekla ČTK Petra Číhalová z Římskokatolické farnosti Velehrad. Letos by podle ní měli poutníci dokončit prepisování Nového zákona, a to Zjevením svatého Jana. Poté začnou zájemci opisovat knihu Ester a první knihu Samuelovu. "Vracíme se tímto zpátky do Starého zákona, protože Nový zákon už je téměř dopsaný," uvedla Číhalová.

Prepisování si nenechal ujít Radek Křenek z Hovězí na Vsetínsku i s osmiletým synem Richardem. Společně

opsali sedmý a osmý verš ze Zjevení svatého Jana. "Člověk cítí, že takovou malíčností se zapojí do něčeho, co má svůj efekt. Je to tu krásné, atmosféra je tady úžasná," řekl ČTK Křenek.

V minulých letech přepisovali dobrovolníci knihy Nového zákona. Celkem se od roku 2014 zapojilo 6597 zájemců. V roce 2017 to bylo podle Číhalové 292 dospělých a 78 dětí, kteří společně přepsali list Jakubův, první a druhý list Petrův, tři listy Janovy a list Judův.

Sport

Stanley Cup dorazil po třech letech do Česka

Do České republiky dorazil po třech letech Stanleyův pohár. Díky jeho zisku v barvách Washingtonu se na něj těší obránce Michal Kempný a útočník Jakub Vrána, každý z nich si se slavnou trofejí užije jeden den. Před nimi slavil v ruské metropoli kapitán Capitals Alexandr Ovečkin.

Kempný, jenž na konci června podepsal s úřadujícími šampiony nový kontrakt do roku 2022 za celkem 10 milionů dolarů, ukáže pohár v rodném Hodoníně. Další den je pak vyhrazen dvaadvacetiletému Vránovi. Mladý forward bude jako rodák z hlavního města slavit v Praze a vezme Stanley Cup do Letňan na stadion, kde hokejově vyrůstal před odchodem do Švédska. Vrána naplánoval i po osobní stránce mimořádnou zastávku na hřbitově. "To proto, že mi během sezony umřela babička," vysvětlil Vrána.

Ligu čeká z pohledu změn nejradikálnější ročník, míní Svoboda

Startující 26. ročník první fotbalové ligy bude nejradikálnější z pohledu změn a novinek, které zavádí. Souhlasí s tím i předseda soutěže Dušan Svoboda, který věří, že ke zvýšené atraktivitě ligy přispějí i fotbalisté na hřišti a svými výkony potvrdí, že půjde o památnou sezonu.

Klíčovou změnou je úprava hracího systému a zavedení nadstavby a baráží, což přinese o 48 zápasů více. "Změna hracího modelu se neděje moc často. Zvláště ve fotbale, který je hodně konzervativním prostředím třeba ve srovnání s hokejem," řekl Svoboda na tiskové konferenci ke startu ligy. "To je samo o sobě velkou změnou. A v kombinaci s tím, že máme nového titulárního partnera Fortunu, ještě rozšiřujeme projekt videorozhodčího, sami si obchodujeme svá práva, dochází k přesunu vysílání na placenou platformu a všechny zápasy budou v televizi, tak se dá říci, že je to nejradikálnější změněný ligový ročník od vzniku samostatné ligy," připustil Svoboda.

Kromě marketingu ho ale těší i to, že posun sleduje i po sportovní stránce. "Dalším zajímavým prvkem je poměrně masivní investice do kádrů ze strany Sparty i Slavie, nabobtnání rozpočtů, k tomu přímá účast Plzně v Lize mistrů, což jim také dává velké finanční možnosti," poukázal Svoboda. Kromě formátu doznává liga výrazné změny i ve své podobě, k čemuž přispěl nový titulární partner sázková kancelář Fortuna. Liga ponese název FORTUNA:LIGA a převlékne se do žlutočerných barev. Designu, kterému vládne černá dvojtečka, se přizpůsobila i nová televizní grafika.

Podle České tiskové kanceláře připravila Jana Korečková Olomouc, Česká republika

Srdečné blahopřání k 35. výročí kněžství

Mons. Dušanu Hladíkovi

Bůh Stvořitel, Láska a Život z lásky stvořil svět a první lidi, ze kterých udělal pány země a kterým řekl: „Plod'te a množte se a naplňte zemi.“ Bůh také požehnal lásce manželů Hladíkových, když jim dal syna, jehož pojmenovali Dušan od slova duše – ta, která oživuje. I když chlapec nevrůstal ve věřící rodině, semínko víry a lásky k Bohu zasela do jeho srdce babička a dále pěstovala teta, jako kmotřenka. Chlapec Dušan už od malička cítil v sobě Boží volání. Sám se přihlásil do náboženství a začal navštěvovat mše svaté. Od školních let toužil po kněžství. Komunisté mu nedovolili studovat na gymnáziu, a tak navštěvoval elektrotechnickou průmyslovku, kde se setkal s mnoha věřícími profesory. Po maturitě byl přijat do kněžského semináře a vystudoval teologii a 26. června 1983 byl v Brně vysvěcen na kněze. Nikdo z nás si nedokáže představit velikost a odpovědnost kněžské služby, která je těžká a která vyžaduje celého člověka.

Scházíme se v Božím domě při slavení eucharistie, kde se zpřítomňuje Kristova oběť na kříži a kde nám Kristus sám sebe dává za pokrm, aby nás posiloval. Toto vše nám zprostředkuje kněz – nástupce Krista. Bez kněžských rukou, které berou do rukou chléb a víno a bez slov proměňování, bychom neměli Boží tělo a krev – Eucharistii. Bez kněze, který nám ve svátosti smíření uděluje rozhřešení, by nám nebyly odpustěny hříchy. Kněz nám hlásá radostnou zvěst evangelia a uděluje další svátosti, jako křest, kde se nám odpouští dědičný hřích a kde nás Bůh přijímá za své děti, žehná manželům, kteří si udělují svátost manželství, posiluje nemocné, když jim uděluje pomazání nemocných, doprovází na poslední cestě zemřelé.

Dnes bychom chtěli poděkovat Bohu za našeho duchovního pastýře Mons. Dušana Hladíka, za jeho 35 letou kněžskou službu, za to, že nám ho Pán poslal jako pastýře svých oveček za „velkou louží“, aby vykonával duchovní službu nejen pro české, ale také slovenské emigranty. Otci Dušanovi chceme poděkovat za to, že uslyšel Boží volání a šel za ním, za jeho obětavou službu, za to jak se snaží každému vyhovět a do budoucích dnů mu chceme na přímluvu Panny Marie, která miluje své kněze, vyprosit, aby mu Bůh žehnal a udělil mu všechny své milosti, hlavně zdraví a moudrost, aby s novou vervou hlásal radostnou zvěst, a aby nás ve světle pravdy vedl po cestě lásky k věčnému cíli.

**Otče Dušane, máme Vás rádi, vážíme si Vás
a modlíme se za Vás.**

**Vaši oddaní farníci
z České katolické misie sv. Cyrila a Metoděje v Brookfieldu**

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Statistika světové katolické církve za rok 2016

V červnu představil Vatikán statistickou ročenku katolické církve *Annuario Statisticum Ecclesiae* 2016. Ročenka přibližuje současné trendy v počtech a rozložení věřících, kněží a zasvěcených osob a jiných pastoračních pracovníků. V roce 2016 vzrostl počet pokřtěných o 1,1 %, přičemž největší nárůst byl v Africe, zatímco Evropa poněkud zaostává. V katolické církvi nadále ubývá kněží, řeholnic a bohoslovců, oproti tomu stoupá počet trvalých jáhnů. Průměrně spadá pod jednoho biskupa 78 kněží a 243 000 věřících, na jednoho kněze pak 3 130 věřících, rozdíly mezi kontinenty jsou ale značné. I přes značný úbytek tvoří řeholnice 59 % všech duchovních osob. Data poslední statistické ročenky, která se vztahují k roku 2016, Vatikán porovnal s předchozím rokem, ale i s rokem 2010, aby zachytil vývoj ve střednědobém horizontu. Počty byly také konfrontovány s celkovým demografickým vývojem.

V loňském roce 2017 bylo ustaveno šest biskupství a čtyři eparchie; jedna diecéze byla povýšena na metropolitní a tři apoštolské vikariáty byly povýšeny na diecéze.

Počet pokřtěných katolíků ve světě

Počet pokřtěných katolických křesťanů se celosvětově zvýšil z 1,285 miliardy v roce 2015 na 1,299 miliardy v roce 2016, což představuje nárůst o 1,1 %. Katolíci tvoří 17,67 % všech obyvatel. Největší nárůst katolíků je v Africe, kde žije 17,6 % ze všech katolíků na světě a jejich počet se zvýšil od roku 2010 o 23,2 % (ze 185 na 228 milionů). Nejvíce pokřtěných je v Demokratické republice Kongo (44 milionů) a dále v Nigérii (28 milionů).

V Americe žije 48,6 % ze všech katolíků ve světě, a země s největším počtem katolíků na celém světě je Brazílie. V Argentině, Kolumbii a Paraguayi tvoří katolíci více než 90 % obyvatelstva.

Mírně roste počet katolíků v Asii, kde žije 11 % ze všech katolíků na světě. Nejvíce katolické země jsou Filipíny (85 milionů) a Indie (22 milionů).

Evropa, kde žije 22 % ze všech katolíků na světě, je nejméně dynamickým kontinentem, nárůst počtu katolíků od roku 2010 je pouhých 0,2 %. Tento stav souvisí se stagnujícím demografickým vývojem. Země, ve kterých je více než 90 % obyvatelstva pokřtěno, jsou Itálie, Polsko a Španělsko.

V Oceánii, kde žije cca 10 milionů katolíků, byl v roce 2016 zaznamenán mírný nárůst, od roku 2010 činí tento nárůst 10,4 %.

Počet biskupů, kněží, jáhnů, řeholníků a bohoslovců

V roce 2016 žilo ve světě 5 353 biskupů, 414 969 kněží a 46 312 trvalých jáhnů.

Počet biskupů vzrostl za posledních šest let o 4,88 %. Průměrný počet katolíků na jednoho biskupa ve světě je 243 000 (v Africe je to 313 000, zatímco v Evropě 169 000 a v Oceánii 79 000). V průměru připadá na jednoho biskupa 78 kněží.

Celkový počet kněží za 2016 je o 687 menší než v předchozím roce, pokles zaznamenala Severní Amerika (-2,7%), Evropa (-2,8%) a Blízký východ (-1,7%), ostatní oblasti zaznamenaly nárůst o 2-5 %. V porovnání se situací v roce 2010 se jedná o nárůst o 0,7 % celkového počtu kněží.

Přibývajícím tendenci mají diecézní kněží, kteří tvoří 67,9 % všech kněží, zatímco řeholníci s kněžským svěcením, kteří tvoří zbývajících 32,1 %, mají tendenci klesající. Největší a kontinuální nárůst kněží je v Africe, tj. 23,1 %. Z celkového počtu kněží na světě jich 42,6 % žije

v Evropě, 29,5 % v Americe, 15,9 % v Asii, 10,9 % v Africe a 1,1 % v Oceánii. Počet katolíků na jednoho kněze stoupl od roku 2010 z 2 900 na 3 130 v roce 2016 (v Evropě je to 1 600 katolíků na jednoho kněze, zatímco v Jižní Americe je to 7 200 a v Africe 5 000).

Počet trvalých jáhnů má stoupající tendenci, v roce 2016 o 2,34 %. Největší nárůst byl v roce 2016 v Africe, Střední a Jižní Americe. Na 100 kněží připadá průměrně 11,2 jáhnů (nejméně v Asii 0,48 a nejvíce v Americe 24,8).

Počet řeholníků bez kněžského svěcení

Počet řeholníků, kteří nejsou zároveň kněžími, klesl v roce 2016 o 3 %, konstantní zůstává pouze v Africe. V roce 2016 žilo ve světě celkem 52 625 řeholníků-laiků (tj. o 1 604 méně než v roce předchozím).

Počet řeholnic

Na světě žilo v roce 2016 659 000 řeholnic, od roku 2010 pokračuje klesající tendence, která v těchto šesti letech činila pokles o 8,7 %. Tento fakt je dán především tím, že spousta řeholnic je již vysokého věku a umírá. Největší úbytek byl v Severní Americe (21%) a dále v Evropě (16%). Úbytek se netýká Afriky (v období 2010-2016 je zde nárůst o 9,2 %) a jihovýchodní Asie (zde je nárůst za stejné období o 4,2 %).

Počet bohoslovců

Již několik let na světě klesá počet bohoslovců: v roce 2016 jich bylo o 683 méně než v roce předchozím, tj. 116 160. Celosvětově připadá 8,94 bohoslovců na 100 000 obyvatel, nejméně v Jižní Americe (5,13) a Evropě (6,17).

Nejvíce stoupá počet bohoslovců v Africe, za posledních šest let o 13,1 %, a to zejména na Madagaskaru (65,6%), v Tanzanii (39,5%), dále pak Kamerunu a Ugandě. Z ostatních zemí světa stoupl počet bohoslovců nejvíce ve Vietnamu (48,3%). Největší pokles je naopak v Americe, především pak Jižní.

Shrnutí

Ve statistikách si lze povšimnout rostoucího počtu katolíků ve světě v letech 2010-2016.

Celkově bylo v roce 2016 15 zemí s počtem 830 milionů katolíků, což odpovídá 64 % všech pokřtěných katolíků po celém světě. V Americe žilo 49 % katolíků a v Evropě 22 %. Z těchto 15 zemí jsou 4 v Africe (Demokratická republika Kongo, Nigérie, Uganda a Angola) a ty samy tvoří 47 % katolíků celého kontinentu. V Americe žije více než 64 % katolíků v Brazílii, Mexiku, Spojených státech a Kolumbii. V Asii je to téměř 77 % katolíků, kteří žijí na Filipínách a v Indii. 74 % všech katolíků Evropy žije v Itálii, Francii, Španělsku, Polsku a Německu.

Dalším důležitým aspektem je, že během zkoumaného období dochází k lepší rovnováze geografického rozložení církevních obvodů a pastoračních center. Také počet biskupů se zdá více harmonicky rozmístěný a má stoupající tendenci.

Co se týče vývoje ostatních pastoračních pracovníků, dochází k evidentnímu poklesu řeholníků-laiků, řeholnic a kněží. Počet kněží poklesl ale pouze v poslední fázi sledovaného období. Největší úbytek je zaznamenán v Evropě a Americe, je ale kompenzován dynamickým růstem diecézních kněží v Africe a Asii.

I přes úbytek počtu řeholnic v posledních letech představují řeholnice 59 % všech duchovních osob.

Počet bohoslovců na celém světě má klesající tendenci, nejvíce pak v Evropě a Americe, zatímco v Africe a Asii je tomu naopak.

Podle Tiskového střediska Apoštolského stolce

Slovenské Lurdy - Turzovka

Šedesát let Hory Panny Marie

Dokončení ze str. 2

Nato se obraz světa začal měnit a před Lašutem se postupně ukázalo **sedm obrazů znázorňujících souboj dobra a zla na Zemi**. První obraz vykreslil mapu ve třech barvách: v modré, zelené a žluté. Na tabulce se ukázalo, že modrá barva představuje vody, zelená hory a žlutá roviny. Dále se psalo, že zelená barva je dobro a žlutá zlo. A nakonec výzva:

„Čiňte pokání!“

Druhý výjev umožnil žluté barvě rozšířit se a pohlcovat zelenou. Už **při obraze třetím** překryla celou mapu, což mělo znázorňovat hříchy světa a jejich důsledky. Tabulka ukázala varování:

„Když se lidé nenapraví, přijdou strašné pohromy – jednotlivě i hromadně – a lidé budou hynout různými způsoby.“

Podobné varování se ukázalo i při dalším obraze.

„Jestliže se lidé nenapraví, zahynou,“ stálo před Lašutem napsáno a on přitom na mapě viděl výbuchy na moři a zaničující život.

Další výjevy si vizionář nechal ze strachu pro sebe, ne však obsah posledního obrazu, na kterém se ukázalo, **jak by svět vypadal, kdyby lidé nehřešili a mysleli na Boha**.

Země byla rozzářená, pokrytá zelení a květinami. Všude viditelná radost, soulad a mír a nad tím vším měl zářit další obrázek Panny Marie, jak v levé ruce drží růženec a pravou chrání národy. Od ní se Matuš Lašut podíval na tu skutečnou, která stála před ním na obláčku. Za její postavou se objevilo světlo, silící a postupně prozařující celou horu.

Poté Maria ukázala na tabulku, na slova: *„Když splníš všechno, přijdeš...“* a prst přitom nasměrovala nahoru k nebi. Objevil se blesk, rozřálo oblohu a nad místem, kde předtím stála Bohorodička, byl najednou zářivý trojúhelník. V něm se objevil Ježíš Kristus. Na sobě měl bílé roucho a přes rameno červený plášť. V levé ruce držel kříž a pravou ukazoval

na své srdce, z něhož vycházely tři paprsky. Jeden Lašuta zasáhl a srazil k zemi. Na další tři hodiny ztratil vědomí.

Smíření

Když se probudil, okolí vypadalo stejně jako předtím. Po zázraku ani památky, jen na zemi ležel bílý růženec, který Lašut vzal do ruky a další hodiny se jej modlil. Až po modlitbách si ho pověsil na krk a stále jako omámený vyrazil z hory domů. Cestou o uplynulých událostech přemýšlel. Rozum se vzpíral. Byl přesvědčený, že Pannu Marii viděl, obával se ovšem halucinací a že se zbláznil. To by ale kontrastovalo s tím, že po zjevení se zbavil všech nemocí a bolestí, především těžkého, nevyléčitelného kašle.

I tak rozumu uložil zkoušku. Doma se pokusil složit dvoje rozebrané hodiny. To dokázal, věděl tedy, že je psychicky zdravý.

Jeho život ale pochopitelně už nikdy nebyl jako dřív, zejména po duchovní stránce. Zjevení ho donutilo důkladně přemýšlet nad svým životem. Být křesťanem a pouze plnit s tím spojené povinnosti nestačí, to věděl. Obrazy a sdělení od Panny Marie, především tři laťky rozbitého plotu, mu připomněly tři jeho časté chyby, které chtěl napravit takto:

modlit se růženec, více chodit ke svatému přijímání a usmířit se s lidmi.

K tomu poslednímu: dlouho pak do noci chodil od chalupy k chalupě a všem, o kom měl pocit, že ublížil, se omlouval.

Další zjevení

Na Turzovce nezůstalo u jediného mariánského zjevení, sám Matuš Lašut jich zažil ještě šest.

V sobotu 7. června 1958 ho povinnosti znovu zavedly na Živčákovu horu. Na stejném místě jako předtím se po krátkém záblesku opět zjevila Panna Maria. Na sobě měla modrý plášť a bílý závoj. A také měla zářící, hořící srdce, od něhož vylétl paprsek, který ho srazil k zemi.

Podobné to bylo o dva týdny později 21. června a poté v červenci, konkrétně 1., 7. a 21. července. Jen Maria byla po každé o kousek výš, blíže k nebi.

Poslední zjevení Matuš Lašut viděl 14. srpna 1958. Stejně jako to první nastalo kolem deváté hodiny. Bohorodička však byla výše než kdy předtím, nad stromy. I tentokrát z jejího srdce vyšlehl paprsek. Po všech těchto událostech vizionář napevno věděl, že při žádném zjevení nešlo o výplod nemocného rozumu, ale o skutečnost, kterou je třeba sdělit lidem.

Živčáková hora – poutní místo za komunistického režimu

V neděli 7. září 1958 se po ranní mši svaté v turzovském kostele vypravil na místo, kde ke všemu docházelo. Cestou – u kopců Přední, Plytký a Prostřední vršek – nekontrolovatelně padal na kolena a plakal. Několik lidí se k němu šlo ujistit, zda nepotřebuje pomoc, a právě jim Lašut jako v transu a během pláče o všem vyprávěl.

Hned druhý den vyšla na Živčákovu horu první pout', které se včetně vizionáře zúčastnilo okolo tisíce lidí. Při této události zároveň slavili svátek Narození Panny Marie.

Režimu proti srsti

Mariánská zjevení a náboženské poutě ovšem nezapadaly do politického směřování komunistického Československa. A stejně jako Turzovku začaly navštěvovat zástupy poutníků, vypravili se na ni i příslušníci Veřejné bezpečnosti.

Ti Matúše Lašuta přijeli zatknout už po první velké pouti, jenže poutníci a obyvatelé Turzovky obklopili jeho dům a nikoho nepustili dovnitř. Vizionář však věděl, že se skrývat nemůže, a proto druhý den odjel dobrovolně vlakem do Čadce. Následovalo okamžité zatčení a obvinění z pobuřování lidu.

Od úterý 9. do pátku 12. září byl převalčen z jedné výslechové stanice na druhou. Nedostal najíst, nemohl se vyspat, jen podstupoval únavné výslechy s cílem vynutit přiznání, že si vše vymyslel. Zlomit se však nenechal. Při jednom výslechu se státního zástupce dokonce zeptal:

„Pane prokurátore, máte matku?“

„Ovšem,“ zněla odpověď.

A mohli byste ji zapřít?“

„Ne, to bych nemohl.“

„Vidíte tedy, já také nemohu svou nebeskou Matku zapřít.“

V pátek 12. září ho odvezli do psychiatrické léčebny v Bytčici u Žiliny. Podrobil se několika vyšetřením, která ukázala, že je zdravý, byl však prohlášen za blázna a hospitalizován mezi těžkými pacienty. Propuštění se dočkal po necelých deseti měsících.

V září 1959 ho zatkli podruhé. Nejprve ho odvezli do Čadce, později znovu do bytčické léčebny, kde tentokrát strávil čtrnáct měsíců.

Třetí zatčení zažil v září 1961. Následoval obvyklý postup, po čtrnácti dnech v Bytčici ho ale ještě hospitalizovali v Kosmonosech nedaleko Mladé Boleslavi. Propuštěn byl 12. prosince 1961.

V publikacích o Turzovce se často uvádí, že kromě výslechů a zkoumání psychického stavu dostal několik elektrošoků nebo absolvoval chemickou léčbu, po které mu vypadaly zuby. Po posledním propuštění se také vrátil téměř slepý.

Tlak byl vyvíjen i na jeho rodinu. Běžnou věcí byly domovní prohlídky, při nich se odebíraly potraviny a peníze, u nichž panovalo podezření, že pochází od poutníků.

Zázraky

Režim ale mohl bojovat jakkoliv – zatýkat, ničit výzdobu hory či zakazovat vstup, anebo vyhrožovat poutníkům – zázraky se na Turzovce děly dál. Po jednom působení vandalů, kteří zapálili oltářiky, sošky, obrazy a další relikvie, byl například z popela vytážen neporušený obraz s Pannou Marií a Jezulátkem.

Fragment obrázku Panny Marie s Ježíškem

Šest let po zjevení Matúšovi Lašutovi, 1. listopadu 1964, Marie Matejová, rozená Haferová, spěchá na svatý kopec nad Turzovkou, aby zachránila, co se

ještě zachránit dá. Jako před každým svátkem, tak i nyní, před svátkem Všechných Svatých, komunističtí posluhovači z blízkého okolí podpálili na místě zjevení všechno, co se podpálit dalo. Nestalo se to poprvé a nebude to ani poslední. Kdo toto místo dobře zná, jen těžko pochopí, jak je možné, že se nikdy plameny nerozšířily na ostatní les. I tentokrát je na Živčákové vše na popel. Marie stojí nad hromadou popela, na který se změnila spousta obrázků a jiných předmětů, které lidé od poslední žhářské akce, na horu nanosili. Je to zoufalý pohled. Ze zamyšlení ji vytrhne hlas patřící ženě, oblečené v černých šatech, která z popela vytáhne jakýsi obrázek a podáváje jí říká: *„Podívej se Marienke, toto neshořelo, vezmi to a uschovej.“* Marie se zahledí na obrázek a chce se dát do řeči s neznámou. Ta však mezitím někam zmizela a ani nikdo z okolostojících ji více neviděl. Na obrázku byla postava Panny Marie s Ježíškem ohořelá tak, že se jejího těla ani oděvu plamen nedotkl s výjimkou rány na krku Boží Matky. Obrázek byl později v Německu restaurován a dnes je vystaven v kapli Panny Marie. (podle www.zivcakova.sk)

K velkému zázraku patří i objevení pramenů léčivé vody.

Objevil je a vykopal Juraj Kavalek z Turzovky. Krátce po tom, co komunisté poprvé zadrželi Matúša Lašuta se mu zdál živý sen, kdy do jeho domu vstoupila neznámá žena celá v černém. Prosila, aby se vydal na Živčákovu horu a kousek od místa prvního zjevení vykopat pramen vody. Juraj Kavalek snu nevěřil, kraj Turzovky a sama Živčáková hora vodou neoplývaly. Sen se ale dvakrát opakoval. Žena, ve které postupně poznával Pannu Marii, ho kárala, že nesplnil její příkaz.

Kavalek se tedy vydal k místu zjevení a od něho postupoval dál do lesa. Na svahu nad cestou začal kopat a k velkému překvapení už zanedlouho viděl, jak země vlhne a jak na dně jamky pomalu vyvěrá pramínek.

Zároveň k němu přistoupila žena, podobná té, která mu práci uložila, a pozdravila ho. Zeptala se, zda hledá pramen. Kavalek udiveně konstatoval, že ano, načež mu žena měla říct, aby hledal o sedm metrů dál, u kapradí. Dodala

Kaple nad pramenem léčivé vody na Turzovce

ještě, že tento pramen bude lidi uzdravovat z mnoha nemocí.

Kavalek poodstoupil a dal se znovu do práce. Nemusel kopat hluboko – za krátko se objevila voda i tam.

Jak předpověděla žena (patrně opravdu Panna Maria), voda uzdravila několik nemocných, a to i z vážných chorob – učitele s příjmením Koudelka, který spadl do výtahové šachty a měl zdeformovanou část lebky, Danu Oberreiterovou z Vysočiny s nevyléčitelnou obrnou, nebo typografa Václava Všecku, trpícího těžkým kostním revmatismem.

Známým případem je také vyléčení pátera Metoděje Kuběny. Tento moravský kněz po mozkové mrtvici částečně ochrnl a téměř oslepl. Uzdravení se nepředpokládalo, jenže 1. června 1978 – při výročí dvaceti let od prvního turzovského zjevení – se měl stát zázrak.

Do nemocnice v Hustopečích za P. Kuběnou přišla farnice Marie Smetánová a přinesla mu vodu z Živčákovy hory. V neděli zmíněného data byl kněz na pokoji sám. Ze všech sil se dobelhal ke dveřím a opřel se o ně, aby ho nikdo nerušil. Vzal láhev s turzovskou vodou a poprosil Pannu Marii o uzdravení. Poté lahev náraz vypil.

Zhruba po půl hodině proběhlo jeho tělem lehké chvění a náraz byl úplně zdravý a dokonale viděl – všechno bylo na svém místě a vypadalo, jak vypadat

má. Lékařům nic neřekl, neboť to byli ateisté, ale liden z farnosti vzkázal, že ho uzdravila voda z Turzovky. Tento kněz měl později řadu nadpřirozených vizí. Nejznámější z nich bylo vidění mystického sloupu Ducha svatého a pramene živé vody. Zhmotněný symbol tohoto mystického sloupu byl na Turzovce posvěcen 20. Října 2002.

Na základě zvláštního zjevení také Alois Lasák **vytvořil sochu Panny Marie.**

Šest let po zjevení Panny Marie Matúšovi Lašutovi, přichází na turzovskou horu bývalý horník, Alois Lasák. Předčasný duchodce nemocný na silikózu, se modlí před jedním z obrázků, visících na stromech v okolí místa zjevení. Je na něm zachycena tvář Ježíše Krista s trnovou korunou. V jednom momentě Alois, spolu s dalšími modlícími se, zahlédl stékající krev na Spasitelově tváři. Zachytil i pohyb Ježíšových očí, které se na krátký čas zahleděly do nebe. Zázitek Kristova nadlidského utrpení, jím hluboce otrásl. Rozplakal se.

Alois Lasák před sochou Panny Marie

Doma, den poté, co navštívil Živčákovou horu, byl při ranní modlitbě, duchovně přenesen opět na stejné místo nad Turzovkou. Všechno to začalo, podobně jako u Lašuta, viděním sochy Panny Marie. Promlouvá s k němu slovy: „*To co vidíš, je tvoje dílo.*“ Plný bázně bývalý horník upřímně nechápe.

Myslí si: „Nejsem přece sochař.“ Jako odpověď na jeho pochybnosti a nejistotu zazní slova: „*Dám ti na to svoji tvář.*“ A dále příslib pomoci při jeho práci. O necelé tři měsíce je socha hotová. Sám Lasák pozdější, těsně před svou smrtí vyznává: „Viděl jsem Pannu Marii ve dřevě a už jsem jen odstraňoval to, co tam nepatřilo.“

(podle www.zivcakova.sk)

Turzovka dnes

Souvislosti s Turzovkou však nepřinášely pouze radost a zázraky. Dá se říct, že po dobu, co v Československu vládł komunistický režim, šlo o světlé chvílky její jinak křížové cesty, kdy byla příslušníky režimu soustavně ničena výzdoba, nebo i fyzicky napadání návštěvníci místa. Až po roce 1989 se poutní místo v jistém slova smyslu „legitimizovalo“ a přestalo sloužit jako kolbiště pro útoky režimu proti křesťanství. A mimo jiné zde mohlo být vystaveno důstojné místo modlitby, **kaple Panny Marie Královny pokoje.**

Základní kámen kaple posvětil papež Jan Pavel II. při návštěvě Slovenska a v roce 1991 diecézní biskup J. Em. Ján Chryzostom kardinál Korec pověřil kněze Ivana Mahrika, aby stavbu realizoval. Skromná kaplička vznikala v letech 1992–1993. Dne 17. října 1993 byla slavnostně posvěcena a byla zde sloužena první mše svatá. V roce 1994 do ní byl instalován ohořelý, v Německu zrestaurovaný obraz Královny Turzovky, který přežil působení vandalů, a 25. května 1997 byla za oltář umístěna také socha Panny Marie, kterou na základě vidění a snů vytvořil horník Alois Lasák.

Interiér zdobí i vysoký, dozadu prohnutý kříž. Vzhledem kaplička odpovídá podstatě Živčákovy hory jako tichého a skromného místa, kam by člověk neměl jezdit kvůli senzacím, ale kvůli rozjímání. Jediné, co kalí duchovní odkaz Turzovky, je fakt, že církev pravost zjevení dosud neuznala.

Avšak dne 18. září 2008 žilinský biskup J. Exc. Tomáš Galis vyhlásil úředním dekretem horu Živčák jako **mariánské poutní místo a místo modlitby.**

Kaple Panny Marie Královny pokoje na Turzovce

Panna Maria Matka církve

I na tom lze vidět, jak významné místo z hlediska křesťanské víry se ze zdánlivě obyčejného slovenského městečka a zdánlivě obyčejné hory stalo. Ať jsou zjevení uznána, či ne, i po šedesáti letech na Živčákovu horu míří zástupy poutníků, které jsou početné zejména při hlavních poutích – o slavnosti Nejsvětější Trojice a také první neděli po 4. říjnu, kdy se slaví posvěcení nedávno vybudovaného kostela Panny Marie Matky církve.

Příběh kostela se začal psát 5. února 2008. První impuls podali sami poutníci, kteří se za stavbu většího svatostánku přimlouvali v petici zahrnující okolo třiceti tisíc podpisů.

Po tomto kroku uvedeného data byl biskupským úřadem v Nitře vydán souhlas pro oficiální sbírku na stavbu a výkup pozemků. Dne 8. srpna téhož roku stavbu z církevních kruhů schválil žilinský biskup J. Exc. Mons. Tomáš Galis, který 19. října 2008 také požehnal základní kámen a areál.

Jiný kámen, tentokrát dovezený z Lurd, kostelu věnoval Matúš Lašut.

Z hlediska praktického se s výstavbou po různých administrativních krocích začalo 11. června 2009. Velký podíl na realizaci pak měli přispěvatelé z řad poutníků, příznivců nebo firem.

Slavnostní otevření a posvěcení připadlo na 4. října 2015, mši svatou sloužil J. Exc. Mons. Tomáš Galis za přítomnosti dalších biskupů a kněží.

U Panny Marie

Při této slavnosti ovšem už nebyl muž, jehož prožitky přerod Živčákovy hory na Horu Panny Marie nebo na „Slovenské Lurdy“, jak se poutnímu místu říká, odstartovaly. Zažil zde celkem sedm setkání s Pannou Marií, a ještě než se rozezvučel zvon nového kostela, vypravil se za Bohorodičkou sám.

Turzovský vizionář Matúš Lašut zemřel 10. srpna 2010. Dožil se věku 94 let, což bylo vzhledem k četnosti a krutosti výslechů malým zázrakem. Pohřeb se konal 15. srpna v kapličky Panny Marie Královny pokoje, mši svatou sloužili správce farnosti Turzovka Karol Dobiáš, správce Živčákovy hory Ondrej Sabo, správce farnosti Komňa Ivan Mahřík a další kněží. Po mši bylo Lašutovo tělo uloženo do hrobu na hřbitově v areálu turzovského kostela Nanebevzetí Panny Marie. Rozloučení se zúčastnilo okolo sto padesáti lidí.

Právě oni a další desítky tisíc lidí si budou přes generace předávat poselství, které se začalo psát v roce 1958 a které začal lidem předávat právě Matúš Lašut. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že zjevení nikdy nezneužil pro svou slávu nebo finanční prospěch. To potvrdil i kněz Ivan Mahřík, který se s ním často stýkal a který ho označil za člověka přímého, jenž neprahne po slávě.

Naopak kvůli událostem trpěl – mnohem víc, než ti, kteří jsou dnes označováni za nositele pravdy; vždyť málokdo z nich ji musel hájit tak jako vizionář z Turzovky. Ani poté, co politické ledy povolily, nevystupoval jako slavný muž nebo mučedník a nežádal lesk fotoaparátů. Uchýlil se do obyčejného pokorného života, přesně takového, jaký po nás žádá Panna Maria. A jaký si vybírá pro své působení na tomto světě.

Petr Bobek

Převzato z časopisu Světlo 21/2018

Mozaika v kostele Panny Marie, Matky církve

V roce 2016 vytvořil tuto mozaiku známý umělec, jezuitský kněz P. Marek Ivan Rupnik. Z rozsáhlého teologického výkladu jednotlivých výjevů, vybíráme alespoň to nejdůležitější:

Mozaika na čelní stěně kostela P. Marie

V rovině vertikální proudí z nebe z Otcovy ruky život a sestupuje na Syna, který jako kněz koná oběť, aby zahladil hřích Adamův a přemohl smrt. Ukřižovaný Kristus otevřenou náručí objímá celý svět a modlitbou děkuje Bohu Otci za dar vykoupění jménem lidstva. Z otevřeného boku Kristova se rodí církev. Tu reprezentuje Maria, nová Eva. Slávu, kterou Eva ztratila, lidstvo opět najde v boží slávě, která obklopuje Marii. Byli jsme vykoupěni krví Božího Syna a tuto krev Marie zachycuje, protože se stane základem nového života. My všichni jsme se narodili z Kristova boku a skrze křest jsme byli naroubováni do Božího života.

V úhlopříčce mozaika znázorňuje stvoření Evy, které vychází z boku Adamova a pokračuje šikmo směrem ke středu mozaiky, kde se církev zrodila v obraze Marie a také z Kristova boku se do konce lidstva obnovuje ve křtu, který církev uděluje, a zde nacházíme obraz apoštola Tomáše, který vidí otevřený bok zmrtvýchvstalého Krista a vyznává jeho Božství. Druhá část mozaiky ve směru úhlopříčky znázorňuje vstup stvoření do Noemovy archy, směřuje k hlavnímu obrazu, kde je lidstvo zachráněno krví z Kristova boku, spojuje se s Božím životem a vstupuje do synovství s Otcem a nakonec se rodí církev, tedy společenství vykoupěné Kristem v nebeském království. To znázorňuje Nebeský Jeruzalém s Božím Beránkem uprostřed.

(podle www.zivcakova.sk)

Česká Misie v Chicagu Vás srdečně zve na

VÝROČNÍ PIKNIK

v neděli 26. srpna 2018

v lesní rezervaci

„NATIONAL GROVE“

Zahrada č. 1

29.ulice a Des Plaines Ave. - North Riverside

od 11.00 dopoledne do setmění

v 11.00 dopoledne přímo na pikniku

ČESKÁ MŠE SVATÁ S ČESKÝMI ZPĚVY

K poslechu, zpěvu a tanci hraje po celé odpoledne:

DJ Tony, skupina „Borůvky“ a hosté

v 1.30 odpoledne vystoupí taneční skupiny dětí z ÚMS

Pro děti bude bohatý program:

Nafukovací hrad na skákání a další hry

Bude připraveno výborné občerstvení:

Tradiční bramboráky, langoše, teplé klobásy a párky, a další pochoutky,
pečivo všeho druhu, dobře chlazené nápoje

Točená Pízeň 16oz za 4,-

Nebude chybět bohatá tombola.

Těšíme se na Vaši návštěvu.

V případě velmi špatného počasí se piknik koná v Klubu České misie

9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513

Informace: 708 - 255 5117

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home

10501 West Cermak Road

Westchester, Illinois 60154

*Other Funeral Home locations
available upon request*

Direct Line: 773-910-3400

Chapel: 708-562-5900

e-mail:

marikbaken@sbcbglobal.net

***Continuing the Marik Family Tradition
of Funeral service***

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road

Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Robert L. Cermak, President

Vděčná vzpomínka

***Letošního 10. srpna tomu budou tři roky,
kdy byl ve věku 96 let povolán na věčnost
náš milovaný duchovní Otec***

Mons. Josef Šach

Narodil se 22. dubna 1919 v Hořovicích ve středních Čechách.

Vyučil se v lahůdkářství, byl členem a cvičitelem Sokola, za války dělal obchodního příručího u Batě ve Zlíně.

Po únoru 1948 uprchl přes Rakousko do Anglie a nakonec se dostal do Kanady, kde opět pracoval u Batě.

V Torontu navštěvoval český kostel sv. Václava, kde též vzniklo jeho pozdní kněžské povolání.

V roce 1955 odjel do Nepomucena v Římě, kde na Lateránské univerzitě vystudoval teologii.

Ve věku 42 let byl vysvěcen na kněze o Vánocích roku 1961.

Z Říma se vrátil do Kanady a působil potom v několika farnostech hamiltonské diecéze.

Při práci na zahradě přišel o pravé oko, ale zůstal dál v pastoraci. Roku 1970 založil českou misijní farnost sv. Vojtěcha v Burlingtonu, kde působil až do svého odchodu na odpočinek v roce 2001.

Po celé Kanadě a do USA i dalších zemí světa posílal katolické občasníky, kde povzbuzoval krajany k horlivé víře.

Pořádal sbírky pro Nepomucenum, pro sochu Panny Marie v Exilu a mnoho dalších charitních akcí.

V roce 2006 byl papežem Benediktem XVI. jmenován Monsignorem a Čestným prelátem.

Poslední léta svého života strávil v domově důchodců u sester sv. Alžběty v Hamiltonu.

Zemřel 10. srpna 2015.

Pochován je u kostela sv. Vojtěcha na hřbitově v Burlingtonu.

Vzpomeňte si na něho v modlitbě spolu s námi

**Spolubratři kněží a věřící z českých misí
v Kanadě a ve Spojených státech**

**Vzpomínkovou mši sv. budeme
za Mons. Josefa Šacha obětovat
v České misii v Brookfieldu
v sobotu 11. srpna 2018 v 6.30 večer**

Vroucí vzpomínka

*Letošního 10. srpna tomu bude šest let,
co byl všemohoucím Bohem povolán
z pozemského života na věčnost
naš milovaný tatínek a dědeček, pan*

Rudolf Boleslav

Narodil se 29. března 1924 v rodině řídícího učitele
v Křižanovicích na Moravě.

Okamžitě po komunistickém převratu v roce 1948
odešel za hranice, kde se účinně zapojil jako agent
do protikomunistického odboje.

V roce 1950 odešel do USA, kde též založil rodinu a se svou
manželkou Andělou vychovali dva syny Rudolfa a George.

Po celý život byl věrný svému moravskému původu,
měl rád rodnou zemi, její kulturu a písně, které rád zpíval i
v pěveckých sborech. Byl člověkem společenským,
neustále obklopen řadou přátel, s nimiž často diskutoval.

Byl zakládajícím členem a později jednatelem
Sdružení československých exulantů v Chicagu.

Jako dobrý katolík byl aktivním členem České misie
a pravidelným účastníkem českých bohoslužeb.

Zemřel v nemocnici Loyola v Maywood 10. srpna 2012.

Vzpomínkovou mši svatou za něho
i za jeho zesnulou manželku Andělu Boleslavovu
budeme obětovat v kostele České misie v Brookfieldu
v neděli 12. srpna 2018 v 10.30 dopoledne

*Děkujeme všem, kdo si
na naše rodiče vzpomenete
v modlitbě spolu s námi.*

Rudolf Boleslav, syn s manželkou Sharon
a vnuci Garrett a Brent
George Boleslav, syn

Upřímná vzpomínka

*Letošního 9. srpna tomu bude rok,
kdy Pán života k sobě povolal
naši milovanou maminku a babičku, paní*

Blanku Příkazskou

Narodila se 10. května 1925 v Břeclavi na jižní
Moravě. Když jí bylo deset roků, tak se v době hospodářské
krize celá jejich rodina vystěhovala do Argentiny. Zde se
v roce 1949 provdala za Cyrila Příkazského, se kterým prožili
59 let šťastného manželského života. V Argentině se jim
narodili synové Cyril, Josef a Václav. V Argentině pracovala
jako zdravotní sestra. S manželem se angažovala v mnoha
krajanských spolcích a organizovali ochotnická divadla.
V roce 1961 se celá rodina přestěhovala do USA do Chicagu.
Zde se manželům Příkazským narodila dcera Marie a syn
Ludvík. Své děti vedla k lásce k české zemi a dobře je naučila
český jazyk. Byla aktivní členkou mnoha krajanských
organizací v Chicagu - Československého Orla, Moravské
kulturní společnosti, Národního svazu českých katolíků a
mnoha dalších spolků. Podílela se na organizaci českých
ochotnických divadel, mnohých zábav, pikniků a jiných
společenských podniků. Byla hluboce věřící katoličkou, ve
věře vedla celou svou rodinu, pravidelně navštěvovala naše
české bohoslužby a naplno se angažovala v činnosti Českého
Velehradu a České misie v Chicagu. Organizovala živý
růženec, mnohé poutě a duchovní cvičení. Statečně nesla
odchod manžela a syna Václava na věčnost.

Ze světa byla povolána 9. srpna 2017.
Odpocívá na hřbitově Panny Marie Královny nebe v Hillside.

Vzpomínkovou mši svatou za ni a jejího manžela
Cyrila Příkazského budeme obětovat
v neděli 19. srpna 2018 v 10.30 dopoledne
v kostele České misie v Brookfieldu.

*Děkujeme všem, kteří si na naše zemřelé
vzpomenou v modlitbě s námi*

syn Cyril Příkazský a děti Kaz a Amy, Petr a Emily
syn Josef Příkazský s manželkou Lindou
a děti Josean a Bianca
snacha Jane Příkazský a děti Pavel a Mark
dcera Marie Nováková s manželem Markem
syn Ludvík Příkazský se synem Mikem

79. MORAVSKÝ DEN

Polky
Valčíky
Moderní

Vystupují
skupiny
Dospělých
a Děti

Neděle 30. září 2018

10.00 dopoledne - Mše svatá

2.00 odpoledne - Kulturní program

Potom následuje taneční zábava

Lithuanian World Center

14911 127th Street, LEMONT, IL 60439

Dar \$ 20.00 na osobu

V předvečer v sobotu 29. září 2018 od 7.00pm

Taneční zábava

Vystupuje Jiří Helán s Kapelou

Dar \$ 20.00 na osobu

Pro více informací navštivte naše webové stránky:

www.UnitedMoravianSocieties.org

Gaudete et exsultate (2)

Apoštolská exhortace papeže Františka

Kapitola III.

V MISTROVĚ SVĚTLE

63. O tom, co je to svatost, mohou existovat různé teorie, oplývající vysvětleními a distinkcemi. Tyto reflexe mohou být užitečné, ale nic nemůže být poučnější než vrátit se k Ježíšovým slovům a dobrat se jeho způsobu předávání pravdy. Ježíš vysvětlil ve vši jednoduchosti, co znamená být svatými, když nám zanechal blahoslavenství (srov. *Mt* 5,2-12; *Lk* 6,20-23). Ta jsou křesťanovým průkazem totožnosti. Ptá-li se tedy někdo z nás, jak se stát dobrým křesťanem, odpověď je jednoduchá: je zapotřebí, aby každý svým způsobem konal to, co říká Ježíš v promluvě o blahoslavenstvích (Srov. *Kázání z Domu sv. Marty*, 9.6.2014). V nich se rysuje tvář Mistra, již jsme povoláni dát zazářit v každodennosti svého života.

64. Slovo „šťastný“ či „blahoslavený“ se stává synonymem slova „svatý“, protože vyjadřuje, že člověk, který je věrný Bohu a žije Jeho Slovo, dosahuje pravého života v sebedarování.

Protiproud

65. Jakkoli nám Ježíšova slova mohou připadat poetická, jdou nicméně velmi proti proudu vzhledem k tomu, co je obvyklé a co se dělá ve společnosti, a třebaže nás toto Ježíšovo poselství přitahuje, ve skutečnosti nás přivádí k jinému životnímu stylu. Blahoslavenství v žádném případě nejsou lehká či povrchní. Naopak, můžeme je žít jedině, pokud nás prostoupí Duch svatý celou svou silou a osvobodí nás od slabosti sobectví, lenosti a domýšlivosti.

66. Vraťme se a znovu naslouchejme Ježíši s veškerou láskou a úctou, kterou si zaslouží Mistr. Dovolme, aby nás svými slovy zasáhl, vyprovokoval a znovu povolal ke skutečné změně života. Jinak bude svatost pouhým slovem. Připomeňme si nyní jednotlivá blahoslavenství v podání Matoušova evangelia (srov. 5,3-12).

„Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království.“

67. Evangelium nás zve k uznání pravdy o svém srdci, abychom viděli, kam vkládat jistotu svého života. Normálně si je boháč svým majetkem jist a domnívá se, že je-li ohrožen majetek, rozpadá se veškerý smysl jeho života. Sám Ježíš nám to řekl v podobnosti o úrodě, když mluvil o člověku, který si byl jistý sebou, jako o bláznu, který neuvažuje o tom, že může ještě téhož dne zemřít (srov. *Lk* 12,16-21).

68. Majetek ti nezajistí nic. Naopak, když se srdce pokládá za bohaté, je se sebou natolik spokojené, že nemá prostor pro Boží Slovo, pro lásku k bratrům, ani pro potěšení nad tím, co je v životě nejdůležitější. Zbavuje se tak největšího majetku. Proto Ježíš nazývá blahoslavenými chudé v duchu, ty, kdo mají chudé srdce, do něhož může vstupovat Pán svojí ustavičnou novostí.

69. Tato chudoba v duchu velmi souvisí se „svatou indiferencí“, kterou předkládal svatý Ignác z Loyoly a v níž se dosahuje nádherné vnitřní svobody: „Proto je nutné, abychom se vůči stvořeným věcem stali indiferentními ve všem, co je dovoleno svobodě našeho rozhodnutí a není jí zakázáno. A tak, co se nás týká, nemáme chtít více zdraví než nemoc, bohatství než chudobu, čest než potupu, dlouhý život než krátký; a stejně tak ve všech ostatních věcech“ (*Duchovní cvičení*, 23).

70. Lukáš nemluví o chudobě „v duchu“, nýbrž říká, abychom byli „chudí“ a dost (srov. *Lk* 6,20), a tak nás také vyzývá ke střídmému a prostému životu. Takto nás volá, abychom sdíleli život těch nejnuznějších, život vedený apoštoly, a vposledku tak napodobovali Ježíše, který, „ačkoli bohatý, stal se pro nás chudým“ (2 *Kor* 8,9). Být chudí v srdci - to je svatost.

„Blahoslavení tiší, neboť oni dostanou zemi za dědictví.“

71. To je silný výraz v tomto světě, který je od počátku místem nepřátelství, kde jsou hádky všude, kde je na všech stranách nenávisť, kde jsou ti druzí neustále klasifikováni podle svých idejí, zvyklostí a dokonce i podle způsobu mluvy a oblečení. Celkově vzato, jde o království domýšlivosti a marnivosti, kde se každý domnívá, že má právo povyšovat se nad ostatní. Nicméně, Ježíš, ačkoli se to zdá nemožné, nabízí jiný styl: mírnost. Tu praktikoval se svými učedníky a rozjímáme o ní při jeho vjezdu do Jeruzaléma: „Hle, tvůj král k tobě přichází, pokorný, sedí na oslu, na oslátku, mláděti soumara“ (*Mt* 21,5; srov. *Zach* 9,9).

72. Říká: „Učte se ode mě, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete pro své duše odpočinek“ (*Mt* 11,29). Žijeme-li v postoji rozčilení a arogance vůči druhým, unavíme se a usoužíme. Díváme-li se však na jejich omezení a defekty s jemnocitem a mírností, aniž bychom se cítili nadřazení, můžeme jim podat pomocnou ruku a zamezíme plýtvání energií na zbytečné hořekování. Pro svatou Terezií z Lisieux „dokonalá láska znamená snášet nedostatky druhých a absolutně se nedívat jejich slabostem“ (*Rukopis* C.12r).

73. Pavel zmiňuje mírnost jako plod Ducha svatého (srov. *Gal* 5,23) a pro případ, že nám špatné skutky bratra dělají starosti, navrhuje, abychom jej upomenuli „v duchu mírnosti“ (srov. *Gal* 6,1). Podotýká však: „dávej pozor každý sám na sebe, aby ses nedostal do pokušení i ty“ (). I vlastní víru a svá přesvědčení je třeba hájit s jemností (1 *Petr* 3,16). Dokonce s odpůrci se má nakládat s vlídností (2 *Tim* 2,25). V církvi jsme často chybovali tím, že jsme tuto pobídku od Božího Slova nepřijímali.

74. Mírnost je dalším výrazem vnitřní chudoby toho, kdo vkládá svoji důvěru pouze v Boha. V Bibli se totiž často užívá téhož slova *anawim* pro označení chudých a tichých. Někdo by mohl namítnout: „Kdybych byl tak tichý, budou si myslet, že jsem blázen, hlupák a slaboch.“ Možná ano, ale ponecháme druhé, ať si to myslí. Je lépe být stále tiší, a naše velká očekává-

ni se uskuteční: tiší „dostanou zemi za dědictví“, tj. užijí ve svém životě naplnění Božích příslibů. Mírní totiž, nehledě na okolnosti, doufají v Pána a ti, kdo doufají v Pána, budou vlastnit zemi a těšit se z hlubokého klidu (srov. Žl 37,9.11). Zároveň jim důvěřuje Pán: „Laskavě pohlédnu na toho, kdo je pokorný a zkroutěný, kdo se chvěje před mým slovem“ (Iz 66,2). Reagovat tichou pokorou – to je svatost.

„Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni.“

75. Svět nám nabízí opak: zábavu, potěšení, rozptýlení, povyražení, a říká nám, že to je to, co činí život dobrým. Světák ignoruje a dívá se jinam, když se vyskytnou problémy nemoci či bolesti v rodině či jeho okolí. Svět nechce plakat. Raději bolestné situace ignoruje, zastírá a skrývá. Vynakládá se mnoho energie na útěk před situacemi, ve kterých se vyskytuje utrpení, a to v domněni, že lze utlačit realitu, ve které nikdy, nikdy nemůže chybět kříž.

76. Člověk, který vidí, jak se věci skutečně mají, se nechá proniknout bolestí a pláče ve svém srdci, je schopen dosáhnout hloubky života a být opravdu šťastný (Od patristických dob si církev cení daru slz. V Římském misálu sv. Pia V. je modlitba *Ad petendam compunctionem cordis* – Za obdržení daru slz, a stojí za zmínku: „Bože všemohoucí a nejtišší, který jsi učinil, aby ze skály vytryskla živá voda pro žíznící lid, učň, aby z tvrdosti našeho srdce vytryskly slzy lítosti a mohli jsme tak oplakávat svoje hříchy a dosáhnout odpuštění pro tvé milosrdenství“ – *Missale Romanum*, 1962, str. 110). Takový člověk je potěšen Ježíšovou útěchou a nikoli tou, kterou skýtá svět. Tak je možné mít odvahu ke sdílení utrpení s druhými a neutíkat před bolestnými situacemi. Takto lze objevit, že život má smysl, když podporujeme druhé v jejich bolesti, chápeme úzkosti druhých a přinášíme jim úlevu. Takový člověk cítí, že druhý je tělem jeho těla, nemá strach přiblížit se k němu, aby se dotknul jeho rány, a má soucit až do té míry, že zakouší, jak mizí vzdálenosti. Takto lze přijmout pobídku svatého Pavla: „Plačte s plačícími“ (Řím 12,15). Umět plakat s druhými – to je svatost.

„Blahoslavení, kdo lační a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni.“

77. „Hlad a žízeň“ jsou velmi intenzivní zkušenosti, protože se týkají primárních potřeb a souvisejí s pudem sebezáchovy. Jsou lidé, kteří takto intenzivně touží po spravedlnosti a přejí si ji velice silně. Ježíš říká, že budou nasyceni, takže dříve či později spravedlnost přijde. A my můžeme spolupracovat, aby to bylo možné, i když ne vždycky vidíme výsledky tohoto nasazení.

78. Avšak spravedlnost, kterou navrhuje Ježíš, není ta, kterou hledá svět, nezřídka je pošpiněna nízkými zájmy a tak či onak je manipulována. Skutečnost nám ukazuje, jak snadno se lze ocitnout na šikmé ploše korupce a podílet se na každodenní politice onoho „dám, protože mi dávají“, ve které je všechno obchod. Kolik jen lidí trpí nespravedlnostmi a bezmocně přihlížejí, jak se druzí střídají při krájení společného koláče. Někteří se vzdávají zápasu o pravou spravedlnost a raději nastupují na vůz vítěze. To nemá nic společného s hladem a žízní po spravedlnosti, kterou chválí Ježíš.

79. Tato spravedlnost se začíná uskutečňovat v životě každého, jakmile jsou přijímána spravedlivá rozhodnutí, a vyjadřuje se usilím o spravedlnost pro chudé a slabé. Slovo „spravedlnost“ může být jistě synonymem věrnosti Boží vůli v celém našem životě, ale pokud tomu přikládáme velmi všeobecný smysl, zapomínáme, že se projevuje zejména ve spravedlnosti vůči bezbranným: „Hleďte spravedlnost, přispějte utlačenému, sirotku pomozte k právu, zastaňte se vdovy“ (Iz 1,17). Hledat spravedlnost hladem a žízní je svatost.

„Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství.“

80. Milosrdenství má dva aspekty: dát, pomáhat a sloužit druhým a také odpustit a chápat. Matouš to shrnuje ve zlatém pravidle: „Co tedy chcete, aby lidé dělali vám, to všechno i vy dělejte jim“ (Mt 7,12). Katechismus nám připomíná, že tento zákon je třeba aplikovat „v každém případě“ (KKC, 1789), zejména když někdo „někdy musí čelit situacím, v nichž mravní úsudek není tak jistý“ (KKC, 1787).

81. Dát a odpustit je pokusem reprodukovat ve svém životě drobný odlesk dokonalosti Boha, který dává a odpouští překypujícím způsobem. Z tohoto důvodu nenacházíme v Lukášově evangeliu výraz „buďte dokonalí“ (Mt 5,48), nýbrž „buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec! Nesuďte, a nebudete souzeni, nezavrhuje a nebudete zavrženi. Odpouštějte, a bude vám odpuštěno. Dávejte, a dostanete“ (Lk 6,36-38). A potom dodává něco, co bychom neměli přehlédnout: „Jakou mírou měříte, takovou se naměří zas vám“ (Lk 6,38). Míra, kterou používáme při chápání a odpouštění, bude aplikována na odpuštění nám. Míra, kterou aplikujeme při dávání, bude v nebi aplikována na naši odměnu. Nevypatí se na to zapomenout.

82. Ježíš neříká „blahoslavení ti, kdo plánují pomstu“, nýbrž nazývá blahoslavenými ty, kteří odpouštějí a činí tak sedmdesátkrát“ (Mt 18,22). Je třeba myslet na to, že všichni tvoříme zástup těch, kterým bylo odpuštěno. Na nás všechny bylo shlednuto božským soucitem. Pokud upřímně přistoupíme k Pánu a zbystříme svůj sluch, pravděpodobně občas zaslechneme tuto výčitku: „Neměl ses i ty smilovat nad svým druhem, jako jsem se smiloval já nad tebou?“ (Mt 18,33). Dívat se a jednat milosrdně – to je svatost.

„Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha.“

83. Vztahuje se na toho, kdo má prosté, ryzí srdce bez přetvářky, protože srdce, jež umí milovat, nenechá vstoupit do svého života nic, co tuto lásku ohrožuje, oslabuje nebo uvádí do nebezpečí. Srdcem jsou v Bibli naše pravé úmysly, to co skutečně hledáme a přejeme si, navzdory tomu, co ukazujeme: „Člověk soudí podle zdání. Hospodin vidí do srdce“ (1 Sam 16,7). On se snaží promlouvat k našemu srdci (srov. Oz 2,16) a tam chce vepsat svůj Zákon (srov. Jer 31,33). Nakonec nám chce dát nové srdce (srov. Ez 36,26).

84. „Především střež a chraň své srdce“ (Př 4,23). Nic poskvrněného falší není pro Pána skutečná hodnota. On „utíká před lstí, uniká nerozvážným myšlenkám“ (Mdr 1,5). Otec, který „vidí ve skrytosti“ (Mt 6,6), poznává, co není čisté, tedy to, co není upřímné, ale je pouhou slupkou a zdáním.

85. Je pravda, že není lásky bez skutků, ale toto blahoslavenství nám připomíná, že Pán očekává oddanost vůči bratru plynoucí ze srdce, poněvadž „i kdybych rozdal všechno, co mám, a pro druhého do ohně skočil, ale neměl lásku, nic mi to neprospěje“ (1 Kor 13,3). V Matoušově evangeliu také vidíme, že to, co vychází ze srdce, činí člověka nečistým (srov. Mt 15,18), protože odtud vycházejí vraždy, krádeže, krivá svědectví apod. (srov. Mt 15,16). V úmyslech srdce mají původ touhy a upřímná rozhodnutí, která námi skutečně hýbou.

86. Když srdce miluje Boha a bližního (srov. Mt 22,36-40), a je to jeho pravý úmysl, nikoli prázdná slova, pak je toto srdce čisté a může vidět Boha. Svátý Pavel ve své velepisni na lásku připomíná, že „nyní vidíme jen jako v zrcadle, nejasně“ (1 Kor 13,12), ale v míře, v níž opravdu kraluje láska, budeme schopni uvidět „tvář v tvář“ (tamt.). Ježíš slibuje, že ti, kdo mají čisté srdce, „budou vidět Boha“. Uchovat srdce čisté ode všeho, co špiní lásku, je svatost.

„Blahoslavení tvůrci pokoje, neboť oni budou nazváni Božími syny.“

87. Toto blahoslavenství nás přivádí k zamyšlení nad četnými a opakujícími se válkami. Pro nás je dosti obvyklé, že zapřičiňujeme války nebo přinejmenším nedorozumění. Například, když něco o někom slyším a jdu to povědět druhému, možná v poněkud rozšířenější verzi. A když dokážu způsobit ještě větší škodu, zdá se mi, že jsem dosáhnul většího zadostiučinění. Svět tvořený tlachy těch, kteří se věnují kritizování a ničení, nebuduje mír. Tito lidé jsou spíše nepřáteli pokoje a v žádném případě nejsou blahoslavení. (Nactiutrhání a pomlouvání jsou jako teroristický čin: odpálí se bomba, která devastuje, zatímco atentátník odchází, šťastný a spokojený. To je něco zcela jiného než šlechtnost toho, kdo si přijde promluvit tváří v tvář, klidně a upřímně, a smýšlí o druhém dobře.)

88. Mírumilovní jsou zdrojem pokoje, budují mír a sociální přátelství. A těm, kdo se snaží rozsévát všude pokoj, Ježíš dává překvapivý příslib: „Budou nazváni Božími syny“ (Mt 5,9). Po svých učednících žádal, aby po vstupu do nějakého domu řekli: „Pokoj tomuto domu!“ (Lk 10,5). Boží Slovo vybízí každého věřícího, aby spolu s ostatními hledal pokoj“ (srov. 2 Tim 2,22), protože „rozsévají v pokoji semeno, jehož plodem je spravedlnost“ (Jak 3,18). A máme-li v nějakém případě ve svém společenství pochyby o tom, co je třeba dělat, „usilujme o to, co slouží k pokoji“ (Řím 14,19), protože jednota má převahu nad konfliktem. (V určitých situacích může být nezbytné mluvit o těžkostech nějakého bratra. V takových případech se může stát, že je podána interpretace namísto objektivního faktu. Zaujetí (vášeň) deformuje konkrétní realitu faktu, transformuje ji na interpretaci a předává se subjektivním zatížením. Tak se ničí realita a nerespektuje se pravda o druhém.)

89. Není snadné budovat tento evangelní pokoj, který nevyklučuje nikoho, nýbrž integruje i ty, kteří jsou trochu divní, blázniví, nedůtkliví a komplikovaní, lidí vyžadující pozornost, odlišné a těžce životem zkoušené lidi i ty, kteří mají jiné zájmy. Je to svízelné a vyžaduje to velkou otevřenost mysli a srdce, poněvadž nejde o „vytváření konsenzu od zeleného stolu či prchavého míru pro šťastnou menšinu“ (Evangelii gaudium, 218), ani o projekt „vyvolených pro jen několik vybraných“ (tamt., 239). Nejde ani o ignorování či zastírání konfliktů, nýbrž

o „ochotu snášet konflikt, řešit ho a přetvořit ho na spojující článek nového procesu“ (tamt., 227). Jde o to stát se tvůrci pokoje, neboť vytváření pokoje je umění, jež vyžaduje klid, kreativitu, vnímavost a obratnost. Rozsévát pokoj kolem nás – to je svatost.

„Blahoslavení, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je nebeské království.“

90. Ježíš sám zdůrazňuje, že tato cesta jde proti proudu až do té míry, že utváří lidi, kteří svým životem ve společnosti zavádějí diskusi a jsou nepohodlní. Ježíš připomíná, kolik lidí je a bylo pronásledováno jednoduše proto, že se zasazovali o spravedlnost a plnili svoje závazky vůči Bohu i druhým. Pokud nechceme upadnout do temné průměrnosti, nedomáhejme se pohodlného života, protože „kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho“ (Mt 16,25).

91. Nelze čekat, až bude pro život podle evangelia všechno kolem nás příznivé, protože mocenské ambice a světské zájmy často hrají proti nám. Svátý Jan Pavel II. mluvil o reálné možnosti odcizené společnosti, jež uvízne v politické, mediální, ekonomické, kulturní, ba dokonce i náboženské osnově, která brání jejímu autentičtějšímu lidskému a sociálnímu rozvoji. V odcizené společnosti se život podle blahoslavenství stává obtížným, neoblíbeným, podezřelým a vysmívaným: „Odcizuje se společnost, která svým společenským uspořádáním, výrobou a spotřebou ztěžuje životní sebedarování a vytvoření mezilidské solidarity“ (Centesimus annus, 41c).

92. Kříž, zejména únava a útrapy, jež snášíme, když se snažíme žít podle přikázání lásky a kráčet cestou spravedlnosti, je zdrojem zrání a posvěcení. Připomeňme, že mluví-li Nový zákon o utrpeních, které je třeba snést pro evangelium, vztahuje se právě k pronásledování (srov. Sk 5,41; Flp 1,29; Kol 1,24; 2 Tim 1,12; 1 Petr 2,20; 4,14-16; Zj 2,10).

93. Mluvíme ovšem o nevyhnutelných pronásledováních, nikoli o těch, která bychom si mohli sami způsobit špatným jednáním vůči druhým. Svátý není odtazitým excentrikem, který je nesnesitelný svojí marnivostí, negativitou a záští. Kristovi apoštolové takoví nebyli. Kniha Skutků apoštolů mnohokrát zdůrazňuje, že se u lidu těšili sympatiím a „všeobecné oblibě“ (2,47; srov. 4,21.33; 5,13), zatímco někteří vládci je vyhledávali a pronásledovali (srov. 4,1.3; 5,17-18).

94. Pronásledování není záležitost minulosti, protože se děje také dnes, jak krvavě v případě mnoha současných mučedníků, tak subtilnější skrze pomluvy a překrucování. Ježíš říká, že dosáhneme blahoslavenství, „když vám budou kvůli mně vyhaně připisovat každou špatnost“ (Mt 5,11). Jindy jde o posměch, který se pokouší znetvořit naši víru a učinit z nás směšné lidi. Vydávat se denně cestou evangelia, ačkoli to způsobuje problémy – to je svatost.

Hlavní pravidlo jednání

95. V 25. kapitole Matoušova evangelia (vv.31-46) se Ježíš vrací k jednomu z těchto blahoslavenství, ve kterém prohlašuje blahoslavenými *milosrdné*. Hledáme-li svatost, která je milá Bohu, najdeme právě v tomto textu pravidlo jednání, na jehož základě budeme souzeni: „Měl jsem hlad, a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a dali jste mi napít; byl jsem na cestě a ujali jste

se mně, byl jsem nahý, a oblékli jste mě; byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste ke mně“ (*Mt* 25,35-36).

Z věrnosti k Mistrovi

96. Být svatými proto neznamená pást se očima na domnělé extázi. Svatý Jan Pavel II. říkal, že „pokud opravdu stavíme na kontemplaci Krista, budeme ho moci rozeznat především ve tvářích těch, s nimiž se on sám ztotožnil“ (*Novo millennio ineunte*, 49). Text *Mt* 25,35-36 „není pouhá pozvánka ke skutkům lásky, ale lekce kristologie, která osvětluje Kristovo tajemství“ (*tamt.*). V této výzvě rozpoznávat Ježíše v chudých a trpících se zjevuje samo Kristovo srdce, Jeho citění a nehlubší rozhodnutí, kterým se všichni svatí snaží přizpůsobovat.

97. Vzhledem k síle těchto Ježíšových požadavků je mojí povinností jakožto Jeho náměstka požádat křesťany, aby je přijali a v upřímné otevřenosti akceptovali *sine glossa*, to znamená bez komentářů, přetřásání a výmluv, které jim odebírají moc. Pán nám jasně ukázal, že svatost nelze chápat ani žít, odhlížeje od těchto požadavků, protože milosrdenství je „samotná podstata Ježíšova evangelia“ (*list velkému kancléři Papežské katolické univerzity v Argentíně*, 3.3.2015).

98. Když potkám člověka, který nocuje v nepohodě a chladu, mohu mít dojem, že jde o nějakou hromádku, jež mne obtěžuje svoji nepředvídatelností, otravného delikventa, překážku na mé cestě, dotěrný bodec v mém svědomí, problém, který mají řešit politici, a možná také odpaděk, který špiní veřejný prostor. Anebo mohu reagovat na základě víry a lásky a uznat v něm lidskou bytost, jež má stejnou důstojnost jako já, tvora nekončného milovaného Otcem, Boží obraz, bratra vykoupeného Kristem. To znamená být křesťany! Anebo lze snad chápat svatost, nehledě na toto živoucí uznání důstojnosti každé lidské bytosti? (Vzpomeňme na reakci milosrdného Samaritána před židem ležícím u cesty – *Lk* 10,30-37).

99. Křesťanům to přináší zdravou a stálou nespokojenost. Ačkoli by poskytnutí podpory jedinému člověku již ospravedlňovalo všechno naše úsilí, nestačí nám to. Kanadští biskupové jasně prohlásili, že podle biblického učení ve Svatém roce nejde jen o prokázání několika dobrých skutků, nýbrž o hledání sociální změny, „aby se osvobodily také budoucí generace, přičemž zřejmým cílem má být obnova spravedlivých sociálních a ekonomických systémů tak, aby už nedocházelo k exkluzi“ (Konference kanadských biskupů, Komise pro sociální záležitosti, otevřený list parlamentu: *Obecné dobro či exkluze, volba pro Kanadany*, 1.2.2001)

Ideologie, které mrzačí jádro evangelia

100. Ideologie nás někdy přivádějí ke dvěma neblahým omylům. Na jedné straně je omyl těch křesťanů, kteří tyto požadavky evangelia oddělují od osobního vztahu k Pánu, od vnitřního spojení s Ním, od milosti. Takto se křesťanství transformuje na pouhou nevládní organizaci, čímž se mu odnímá jasná spiritualita, kterou tak dobře prožívali a projevíli svatý František z Assisi, svatý Vincenc de Paul, svatá Tereza z Kalkaty a mnozí jiní. U těchto velkých světců ani modlitby, ani láska k Bohu, ani četba evangelia neumenšily nadšení a účinnost jejich služby bližnímu, nýbrž docela naopak.

101. Neblahý a ideologický je také omyl těch, kteří nedůvěřují sociálnímu nasazení druhých a považují ho za projev povrchnosti, zesvětštění, sekularizace, imanentismu, komunismu a populismu. Buď jej relativizují, jako by považovali jiné věci za důležitější, anebo se zajímali jen o určitou etiku či důvod, které hájí. Například obrana nevinného nenarozeného musí být zřetelná, pevná a vřelá, protože je ve hře důstojnost lidského života, který je vždy posvátný, což vyžaduje lásku ke každému člověku bez ohledu na jeho vývoj. Stejně posvátný je však život chudých, kteří se již narodili a zmitají se v bídě, osamocení, exkluzi, obchodu s lidmi, ve skryté eutanazii nemocných a starých lidí zbavených péče, v nových formách otroctví a všech formách skartace. (*Dokument z Aparecidy* učí, že bytí člověka „je vždy posvátné, od početí, ve všech fázích života až do přirozeného skonu, i po smrti,“ a jeho život má být chráněn „od početí, ve všech jeho fázích až do přirozené smrti“ – *Generální konference episkopátu Latinské Ameriky a Karibiku*, 29.6.2007). Nelze si předsevzít ideál svatosti, který by ignoroval nespravedlnost tohoto světa, ve kterém někteří slaví, zbytečně utrácí a redukuje život na konzumaci posledních novinek, zatímco druzí se dívají zvenčí a jejich život bídne míjí i končí.

102. Často lze slyšet, že vzhledem k relativismu a omylům nynějšího světa, by například situace migrantů měla být okrajové téma. Někteří katolíci tvrdí, že je to druhotné téma vzhledem k „vázným“ tématům bioetiky. Takové řeči lze pochopit u politika, který hledí na svůj úspěch, avšak nikoli u křesťana, který by se měl vžít do situace bratra, riskujícího život ve snaze zajistit budoucnost svým dětem. Můžeme snad neuznat, že právě to po nás žádá Ježíš, když říká, že v každém, kdo je na cestě, přijímáme Jeho (srov. *Mt* 25,35)? Svatý Benedikt to přijal bez výhrad, a třebaže to mohlo „komplikovat“ mnišský život, stanovil, aby všichni hosté, kteří přijdou do kláštera, byli přijímáni „jako sám Kristus“ (*Řehole Benediktova*, 53) dokonce i úkonem klanění (), přičemž „zvlášť usilovná péče se má věnovat chudým a poutníkům“ (*tamt.*).

103. Něco podobného tvrdí Starý zákon, když říká: „Nesužuj přistěhovalce a neutiskuj ho, neboť sami jste byli přistěhovalci“ (*Ex* 22,20). „Jestliže ve vaší zemi bude s tebou přebývat cizinec, nesmíš ho utiskovat. S cizincem, který bude s vámi přebývat, musíte jednat jako s jedním z vás. Budeš ho milovat jako sebe samého, neboť i vy jste byli cizinci v egyptské zemi“ (*Lv* 19,33-34). Nejedná se proto o vynález nějakého papeže nebo o přechodné delirium. I my jsme v nynějším kontextu povolání putovat k duchovnímu osvětlení, jež nám prezentoval prorok Izaiáš jako odpověď na svůj dotaz, co je milé Bohu: „Lámej svůj chléb hladovému, popřej pohostinství bloudícím ubožákům; když vidíš nahého, obleč ho, neodmítej pomoc svému bližnímu. Tehdy vyrazí tvé světlo jak zora...“ (*Iz* 58,7-8).

Nejmilejší bohoslužba

104. Mohli bychom si myslet, že oslavujeme Boha jen bohoslužbou a modlitbou anebo jen dodržováním některých etických norem – je pravda, že *primát* náleží vztahu k Bohu – a zapomínáme, že kritérium hodnocení našeho života, je především to, co jsme učinili druhým. Modlitba je cenná, pokud živí každodenní prokazování lásky. Naše bohoslužba je milá Bohu, když mu přinášíme předsevzetí velkodušného života a

dovolujeme, aby se Boží dar, který v ní přijímáme, projevil v odevzdanosti bratřím.

105. Z téhož důvodu je nejlepším způsobem, jak rozlišit, zda je naše modlitba autentická, pozorujeme-li, do jaké míry se náš život proměňuje ve světle milosrdenství. Neboť „milosrdenství není pouze Otcovo jednání, ale stává se kritériem hodnocení, kdo jsou jeho pravé děti“ (*Misericordiae vultus*, 9). Je „klenbou, která nese život církve“ (10). Rád bych ještě jednou zdůraznil, že ačkoli milosrdenství nevylučuje spravedlnost a pravdu, „musíme především říkat, že milosrdenství je plností spravedlnosti a nejjasnějším projevem Boží pravdy“ (*Amoris laetitia*, 311). Je „klíčem k nebi“ (*Evangelii gaudium*, 197).

106. Nemohu opominout zmínku o otázce, kterou si položil svatý Tomáš Akvinský, když se ptal, jaké naše skutky jsou největší, tedy jaké naše zevnější skutky nejlépe manifestují naši lásku k Bohu. Bez váhání odpověděl, že spíše než bohoslužba jsou to skutky milosrdenství vůči bližnímu (*Summa theologiae*, II-II, 30,4): „Nekonáme bohoslužbu přinášením obětí a darů ku prospěchu Boha, nýbrž ku prospěchu svému a bližních. On totiž nepotřebuje naše oběti, ale chce, abychom je přinášeli ze své zbožnosti k užítu bližního. Proto je milosrdenství, které pomáhá druhému v nouzi, obětí Jemu nejmilejší, poněvadž bližnímu zjednáva dobro nejvíce zblízka“ (*tamt.*, ad 1).

107. Kdo má touhu doopravdy oslavit Boha svým životem a skutečně touží po svém posvěcení, aby svoji existencí oslavil Svatého, je povolán se soužit, strávit a vyčerpat ve snaze o prokazování skutků milosrdenství. Velice dobře to pochopila svatá Matka Tereza z Kalkaty: „Ano, mám mnohé lidské slabosti, spoustu lidské bíd. [...] On se však snižuje a slouží si námi, tebou i mnou, aby navzdory našim hříchům, navzdory naší bídě a našim nedostatkům přebývala ve světě Jeho láska a soucit. On na nás závisí ve svoji lásce ke světu a v prokazování toho, jak jej miluje. Ano, staráme se příliš o sebe a nezbyvá nám čas na druhé.“ (*Cristo en los Pobres*, Madrid 1981, 37-38).

108. Hedonistický konzumismus si s námi může nepěkně zahrát, když se v posedlosti zábavou přehnaně soustředíme na sebe a svoje práva a vyhroceně se dožadujeme volného času, abychom si jej užívali. Obtížně pak budeme přijímat závazek a věnovat energii na pomoc někomu, kdo na tom není dobře, pokud nebudeme pěstovat určitou střidmost a nebudeme bojovat proti této horečce, kterou nám ukládá konzumní společnost, aby nám prodala zboží a nakonec nás přetvořila v ubohé nenasyty, kteří chtějí všechno mít a všechno vyzkoušet. Také konzumace povrchních informací a formy rychlé a virtuální komunikace mohou být omračujícím faktorem, který nám bere veškerý čas a vzdaluje nás od trpícího těla bratří. Uprostřed aktuálního víření zní znovu evangelium a nabízí nám jiný, zdravější a šťastnější život.

109. Síla svědectví světců spočívá v životě podle blahoslavenství a podle pravidla jednání z posledního soudu (srov. *Mt* 25,31-36). Je to pár jednoduchých, ale praktických slov platných pro všechny, protože křesťanství je především k tomu, aby se praktikovalo, a pokud je předmětem reflexe, má hodnotu pouze tehdy, pomáhá-li prožívat evangelium v každodenním životě. Vřele doporučuji často si číst tyto velké biblické texty, připomínat si je, modlit se s nimi a pokoušet se je ztělesnit. Budou nám k užítu a opravdu nás učiní šťastnými.

Pokračování příště

Překlad Milan Glaser – Rádio Vatikán

Maria Garganiová

Blahořečena jedna z duchovních dcer sv. Pia z Pietrelciny

Jedna ze žaček kapucína P. Pia z Pietrelciny, matka Maria Ukřižovaná od Božské lásky, byla prohlášena za blahoslavenou právě sto let po setkání se svatým mystikem. Došlo k němu na jaře roku 1918 v okrese apulského města Foggia, kde pozdější řeholnice, občanským jménem Maria Garganiová, působila jako učitelka na základní škole. Pohřbena jev Neapoli, kde 2. června 2018 v diecézní katedrále sloužil beatifikační liturgii prefekt Kongregace pro svatořečení, kardinál Angelo Amato.

ni liturgii prefekt Kongregace pro svatořečení, kardinál Angelo Amato.

Maria Garganiová se narodila v kraji Kampánie na sklonku 19. století (1892) jako poslední z osmi dětí hluboce zbožných rodičů. Získala učitelský diplom a začala vyučovat na vesnických školách. Ještě jako mladička byla představena otci Piovi, který ji přijal mezi své duchovní dcery. Dochovalo se 67 dopisů, které jí adresoval. Otec Pioji také odradil od vstupu do nějakého řádu a poradil jí, aby lépe poznala Boží vůli. Když pak Maria Garganiová dostala vnuknutí k založení nového řeholního společenství, přivítal tento krok slovy: „Konečně, tam jsme měli dojít! Toto je Boží vůle, běž s ní rychle za biskupem.“ Rychle se rozrůstající nové dílo bylo nejprve zbožným spolkem, který své hlavní působíště přenesl do Neapole. Oficiálním datem zrodu nové kongregace Apoštolek Nejsvětějšího Srdce je 21. duben 1936. Zakladatelka složila řeholní sliby a přijala jméno Maria Ukřižovaná od Božské lásky. Jejím velkým přáním bylo překročit národní hranice. To se však naplnilo až po její smrti v Neapoli 23. května 1973.“

Dnes sestry šíří lásku a úctu k Ježíšovu Srdci také v Čadu a Burkina Faso. Inspirují se neúnavným apoštolátem své zakladatelky, která již ve svém občanském povolání, jako fran-tiškánská terciářka a členka Katolické akce, byla neúnavnou svědkyní víry.

„A to ve všech prostředích veřejného školství a venkovské oblasti. Dokázala spojit kontemplativní život, propojující modlitbu a obět, s činností plně zacílenou na upevňování víry a získávání duší příkladem, slovem a modlitbou.“

Maria Garganiová používala na svou dobu revoluční didaktické metody - kupříkladu využívala projektor při hodinách katechismu, které vesnickým dětem dávala v pronajaté místnosti, jejíž nájem sama hradila. Navštěvovala nemocné a postižené a častokrát jim díky své tvořivosti navrátila důstojnost tím, že pro ně vytvořila vhodné pracovní příležitosti.

Zdroj: <https://www.vaticannews.va/cs.html>

MLADÝM

Nevěřte vlastním očím

Nevěřte vlastním očím anebo spíše nevěřte všemu, co vidíte na internetu. Ještě nikdy v historii nebyl člověk obklopen tolika dostupnými informacemi, jako v dnešní internetové době.

V roce 2016 bylo na internetu tolik dat, že kdybyste si je všechny vytiskli na papír formátu A4, pokryli byste těmito papíry území USA do výšky 4,5 metru. Pro běžného člověka, který byl před pár lety zvyklý na jedny noviny a strávil několik desítek minut před televizí, je tento informační nárůst téměř nepředstavitelný. Na jednu stranu se můžeme cítit privilegiovaní, že žijeme zrovna v takové době, na druhou stranu tato přesycenost informacemi přináší nové a nebezpečné důsledky. Jedním z nich je fenomén tzv. **dezinformací**. Jedná se o vymyšlenou nebo zkreslenou informaci, která je **úmyslně rozšiřována** se záměrem **ovlivnit** nebo zmanipulovat příjemce. Tento typ informací tady byl od nepaměti, ale teprve internet vyživuje tyto zprávy s takovou intenzitou, že někdy zasahují až do samé podstaty demokracie a snahy o hledání pravdy. Už dávno totiž naplatí, že to, co se píše na internetu, je vždycky pravda a také už neplatí, že jakýkoliv (na první pohled) seriózní zpravodajský web šíří informace ověřené a objektivní.

Každý z nás už se jistě setkal se zprávami, které přinášely „zaručené“ informace, varovaly před nebezpečím a hrozbami, vyvolávaly pocity ohrožení a nespravedlnosti a využívaly našich předsudků (muslim je terorista, hloupá blondýna nebo vidlák z venkova). Často byly podpořeny ilustračními snímky plnými emocí. A právě proto, že jsme neustále bombardováni stovkami informací, které náš mozek musí denně vstřebávat, působí na nás podobné zprávy i tehdy, když jim příliš nevěříme. O to, abychom jim uvěřili, zde ale v první řadě vlastně nejde. Smyslem moderní propagandy totiž není jenom přinášet zkreslenou informaci nebo témata. Jde především o to, abychom **zanechali kritického myšlení a rezignovali na hledání pravdy**.

Pokud se tomu člověk aktivně nebrání, může se dostat do stavu, kdy buď prohlásí, že pravdu vlastně nejde najít, anebo ke stejné špatnému závěru, že pravda je vlastně někde uprostřed. Je docela snadné těmto skeptickým postojům propadnout, zvláště když si uvědomíme, že ani naše psychika nám v tom příliš nepomůže. V procesu našeho rozhodování hrají naše **emoce důležitější** roli než naše **logika**. Je proto snadnější věřit zprávám, které vyvolávají úzkosti a obavy, soucit či rozhořčení, než suchým zprávám bez emocí. Názor, který si vytvoříme vzhledem k nějaké problematice jako první, je velmi náročný změnit i pod tíhou racionální argumentace. A aby toho nebylo málo, americký sociolog *Paul Lazarsfeld* dokázal, že mnohem více reagujeme na názory, se kterými souhlasíme, kdežto těm opačným se vyhýbáme. V době internetu je velmi snadné obklopit se pouze **názorovými proudy**, které **potvrzují „naš správný“ pohled** na věc a naše společnost tím víc a víc polarizovaná.

Po přečtení tohoto textu se vám může zdát, že veškerá snaha najít pravdu je zbytečná a nedá se s tím nic dělat. Víte co? Dá. Pro začátek by stačilo, abyste:

- a) nepropadli netečnosti**, že se pravdy stejně nedoberete, a proto se o věci nebudete zajímat;
- b) nevěřili každé informaci**, kterou na internetu čtete, i když by vám ji poslal váš známý;
- c) snažili se zprávu ověřit** (kdo to píše?, je k nalezení i z jiných zdrojů?, nepoužívá nálepkování a svalování viny?, nehraje na emoce?).

Možná by vám k tomu mohly napomoci třeba tyto inspirativní weby: www.zvolisi.info, www.demagog.cz, www.manipulatori.cz, www.hoax.cz

Libor Všetula
Salesiánský magazín 2/2018

Neúspěšný pokus zbavit se diktatury proletariátu, aneb pražské jaro v Československu roku 1968

Antonín Novotný byl především klasickým aparátníkem, který si svoji politickou kariéru vybudoval na konexích v Moskvě. O tom, že se po smrti Antonína Zápotockého stane prezidentem republiky právě on rozhodl prý N. S. Chruščov. Šlo to rychle. Zápotocký zemřel 13. 11. 1957 a už 19. 11. 1957 byl 1. tajemník KSČ Antonín Novotný zvolen na jeho prezidentské místo. „Když byl nakonec překvapivý výsledek volby oznámen, lidé si lámali hlavu tím, kdo vlastně Novotný je. Moc se o něm do té doby nemluvilo, s jeho jménem nebyly spojovány žádné naděje. Neradoval se nikdo“ píše Pavel Kosatík ve své knize „Devět žen z Hradu“.

Za prezidentování Antonína Novotného byla v roce 1960 přijata nová československá ústava, která vyhlášovala vítězství socialismu. Stát se pak nazýval: Československá socialistická republika (zkr. ČSSR). Nová ústava formálně kodifikovala vedoucí úlohu KSČ a zkrátila funkční období prezidenta republiky ze 7 na 5 let. Po ní následovala velkorysá amnestie politických vězňů. Přes svoji aparátnickou zmrtvělost je Antonín Novotný mužem zvláštního paradoxu. Právě během jeho vlády, kdy bylo až fanaticky prosazováno plánované řízení úplně celé společnosti, došlo k jisté liberalizaci režimu v 60. letech. Ta pak umožnila i tzv. obrodný proces a pražské jaro 1968. Bylo to způsobeno především tím, že se Novotnému, zcela neplánovaně, situace postupně vymknula z rukou. Intelektuálnímu a kulturnímu vření pod Hradem, přesněji řečeno pod sekretariátem ÚV KSČ, soudruh prezident, který byl vyučený strojním zámečníkem, vůbec nerozuměl. Bylo směšné až děsivé, k jaké míře hlouposti přivedou člověka komunistická ideologie a léta práce v jejím aparátu. Ti lidé, kteří se tehdy státnickým výrokům a činům prezidenta Novotného smáli, mohli pak za Husákovy normalizace v 70. a 80. letech už jenom se slzou v oku vzpomínat na Novotného „gulášový“, téměř liberální socialismus.

Prezident republiky Antonín Novotný s herečkou Jiřinou Bohdalovou

Po ukončení Karibské krize, vzniklé v roce 1962, probíhala 60. léta ve znamení uvolňování napětí. Přispěli k němu i vědci obou zneprátelených táborů konstatováním, že stávající atomové zbraně USA a SSSR by stačily k nekolidanásobnému zničení světa. Válka za účelem ovládnutí světa ztratila smysl, nikdo by tu válku nevyhrál. Již od konce 50. let přicházely do Československa nové kulturní impulzy – ČSSR se účastnila prestižní mezinárodní expozice Expo 58 v Bruselu, na níž jako první na světě předvedla Laternu magiku. V Praze bylo tehdy založeno Divadlo na Zábradli a Činoherní klub, začaly vycházet Literární noviny. Spustila se filmová „Česká nová vlna“. V roce 1963 se v Praze konala mezinárodní konference o Franzi Kafkovi, do módy a velké obliby u nás přišly skupiny Beatles, Rolling Stones, aj. Zatímco svět zahájil dobývání vesmíru (soutěž mezi USA a SSSR), v ČSSR byla roku 1965 uvedena do života Nová soustava plánovaného řízení. V zemi dorůstala nová generace, jež vyjadřovala krajní nespokojenost se zaběhlými zvyklostmi, a to jak společenskými, tak i politickými.

Na začátku 60. let zažila ČSSR ekonomický pokles. V roce 1967 začal prezident republiky a současně 1. tajemník ÚV KSČ Antonín Novotný ztrácet podporu. Na prosincovém zasedání pléna ÚV komunistické strany roku 1967 byl poražen reformním křídlem ÚV strany (Ota Šik, Václav Slavík, František Vodsoň, Josef Smrkovský) účelově spojeným se stalinistickými členy ÚV KSČ (Vasil Biľak, Drahomír Kolder a Oldřich Švestka). Prosincové zasedání se protahovalo, až muselo být kvůli vánočním svátkům přerušeno. Ještě v prosinci téhož roku 1967 pozval Antonín Novotný do Prahy generálního tajemníka sovětské komunistické strany Leonida Iljiče Brežněva (* 1906, † 1982). Ten byl v Praze doslova šokován rozsáhlostí opozice vůči Antonínu Novotnému.

Ve svém pokračování v lednu roku 1968 vešlo jednání pléna ÚV KSČ do dějin jako jednání, které dalo směr dalšímu vývoji. Po dlouhém neúspěšném vyjednávání a na základě návrhu Antonína Novotného byl dne 5. 1. 1968 do funkce 1. tajemníka ÚV KSČ zvolen Alexander Dubček. Ten byl už od roku 1951 členem Národního shromáždění, od roku 1964 členem Slovenské národní rady a od roku 1963 1. tajemníkem národní komunistické strany Slovenska (zkr. KSS). Alexander Dubček byl zvolen jako kompromisní, nevýrazný kandidát, přijatelný jak pro obě opoziční křídla ÚV KSČ, tak i pro L. I. Brežněva v Moskvě. Později, dne 22. 3. 1968, Antonín Novotný rezignoval na funkci prezidenta republiky a dne 30. 3. 1968 byl nahrazen armádním generálem Ludvíkem Svobodou.

Alexander Dubček (* 1921, † 1992)

Dne 5. 4. 1968 byl ÚV KSČ schválen liberální Akční program KSČ. Ten obsahoval mj. zvýšení svobody tisku a větší orientaci československé ekonomiky na spotřební zboží. V ekonomické oblasti obsahoval zavedení některých principů tržního podnikání. Vedoucí úloha KSČ však měla být zachována. Byla také naplánována federalizace ČSSR, tedy její rozdělení na 2 rovnoprávné republiky.

Ačkoliv si Akční program KSČ vyhrazoval, že všechno musí postupovat pod vedením KSČ, veřejnost tlačila na stranu, aby reformy provedla rychle. Radikálně naladěni občané se projevovali mnohem hlasitěji, než dříve: V tisku byly vydávány protisovětské polemiky, členové sociálně demokratické strany se snažili obnovit svoji někdejší nezávislost. Ozývali se členové komunisty zrušeného Sokola, Orla a Junáku. Byly zakládány nové politické kluby, např. Klub angažovaných nestraníků (zkr. KAN) či Klub obětí odsouzených na základě zákona 231/48 Sb. (zkr. K 231). O svá práva se stále důrazněji hlásili obyvatelé žijící na Moravě a ve Slezsku. Zazněl požadavek na zrušení odstavce o vedoucí roli KSČ ve společnosti. Konzervativní členové KSČ požadovali represivní opatření, ale Alexander Dubček zastával zdrženlivý postoj a zdůrazňoval vedoucí úlohu KSČ.

Jelikož stále nedocházelo k převaze ani jednoho ze dvou hlavních proudů uvnitř KSČ, bylo v květnu roku 1968 rozhodnuto o svolání mimořádného 14. sjezdu KSČ. Svolán byl na 9. 9. 1968 do Prahy. Mimořádný 14. sjezd KSČ měl začlenit dubnový Akční program KSČ do stanov KSČ, navrhnout a schválit znění federalizačního zákona a zvolit nový ústřední výbor KSČ.

Pozoruhodné byly oslavy 1. máje roku 1968. Byly to po komunistickém převratu v únoru 1948 první oslavy svátku práce na nichž nebyla povinná účast. Přesto, že účast jednotlivců nebyla evidována, slavnostních průvodů po celé republice se účastnilo velké množství lidu. Po 20ti letech poprvé mohli do průvodu přijít ve svých uniformách ruští, italští a francouzští legionáři z 1. světové války. Ve slavnostních uniformách přišli do průvodu ti letečtí piloti a vojáci, kteří během 2. světové války bojovali na západních frontách. Přišli Junáci, a také Sokoli a Orlové ve svých

barvami zářících stejnokrojích.

Jedním nejvýznamnějších reformních počínů Pražského jara bylo uvolnění cenzury v únoru 1968 a její úplné zrušení dne 4. 3. 1968. Cenzura byla tehdy zrušena poprvé v české historii! Dne 27. 6. 1968 byl ve čtyřech různých československých denících zveřejněn manifest, zformulovaný spisovatelem a novinářem Ludvíkem Vaculíkem, tehdy ještě řádným členem KSČ. Vytisknut byl pod názvem „Dva tisíce slov“. Vaculík v něm kritizuje ty konzervativní prvky uvnitř KSČ, které brzdi reformy, a navrhuje, aby se občané sami aktivně snažili prosadit reformní program. Alexander Dubček, prezidium KSČ, Národní fronta ani vládní kabinet text Vaculíkova manifestu nepřijali, ale veřejně ho odsoudili.

L. I. Brežněv a představitelé zemí sdružených do Varšavské smlouvy události kolem Dubčekových reforem velice znepokojovaly. Obávali se oslabení východního bloku v probíhající studené válce. Vedení SSSR se zprvu snažilo zastavit nebo omezit změny v ČSSR sérií upozornění. Brzy však celé reformní hnutí v ČSSR prohlásilo za kontrarevoluční. Na schůzce představitelů Bulharska, Maďarska, NDR, Polska a SSSR, uskutečněné dne 15. 7. 1968 ve Varšavě, byl schválen text tzv. Otevřeného dopisu KSČ, ve kterém představitelé KSČ vážně varovali. Situaci v ČSSR byla označena za katastrofickou. Sovětský vůdce se pak uvolil k červencovým bilaterálním rozhovorům s představiteli KSČ ve slovenském pohraničním městečku Čierna nad Tisou (leží na slovenském území při slovensko-ukrajinské hranici). Setkání Brežněva a Dubčeka (a jejich četného doprovodu) trvalo ode dne 27. 7. do 1. 8. 1968. Během všech setkání Dubček hájil program reformního křídla KSČ a slíbil loajalitu Varšavské smlouvě i Radě vzájemné hospodářské pomoci (zkr. RVHP). Když zástupci KSČ slíbili omezení „protisocialistických“ tendencí, sověti souhlasili s odsunem svých vojsk. Ta od června 1968, po společných manévrech vojsk zemí Varšavské smlouvy, stále zůstávala na území Československa. Také se rozhodli tolerovat začátek sjezdu KSČ dne 9. 9. 1968, ne však jeho program.

Politici reprezentanti SSSR, NDR, Polska, Maďarska, Bulharska a Československa (opět chyběli zástupci Rumunska) se pak dne 3. 8. 1968 setkali v Bratislavě, aby podepsali tzv. Bratislavskou smlouvu. Smlouva potvrzovala neotřesitelnou věrnost marxismu-leninismu a proletářskému internacionalismu a deklarovala nesmiřitelný boj proti buržoasní ideologii a všem protisocialistickým živlům. Sovětský svaz v ní vyjádřil záměr vojensky intervenovat v té zemi Varšavské smlouvy, která se ocitne v nebezpečí - toto sovětské stanovisko bylo později nazýváno Brežněvovou doktrínou. Po bratislavské konferenci sovětsí vojáci československé území sice na čas opustili, ale zůstali i nadále rozmístěni podél československých hranic.

Vzhledem k tomu, že rozhovory v Bratislavě z pohledu sovětských vůdců nedopadly uspokojivě, a vzhledem k tomu, že čsl. konzervativci předali sovětskému vedení tzv. „zvací dopis“, byla vzata v úvahu i vojenská alternativa řešení problému. L. I. Brežněv s povolením vojenské intervence do ČSSR dlouho váhal. Ještě dne 13. 8. 1968 se v te-

lefonickém rozhovoru snažil „Sašu“ Dubčeka přesvědčit, aby reformy zabrzdil. Dal mu jasně a zřetelně najevo, že pokud tak neučiní, že Sovětský svaz zasáhne. V noci z 20. 8. 1968 na 21. 8. 1968 vstoupily armády zemí Varšavské smlouvy ze všech směrů do ČSSR. Dvě hodiny po půlnoci dne 21. 8. 1968 ÚV KSČ schválil a potom prostřednictvím čl. rozhlasu odvysílal následující provolání: „Všemu lidu Československé socialistické republiky! Včera, dne 20. srpna 1968 kolem 11. hodiny večerní, překročila vojska Sovětského svazu, Polské lidové republiky, Německé demokratické republiky, Maďarské lidové republiky a Bulharské lidové republiky státní hranice Československé socialistické republiky. Stalo se tak bez vědomí prezidenta republiky, předsedy Národního shromáždění, předsedy vlády i 1. tajemníka ÚV KSČ...“.

Již 21. srpna 1968 byla obsazena většina důležitých měst ČSSR. Celkově se na jejím území pohybovalo na 750 tisíc vojáků, více než 6 tisíc tanků, necelá tisícovka letadel a spousta další techniky. Invaze si vyžádala také své oběti: více než 70 mrtvých a 700 zraněných občanů ČSSR.

Sovětský tank v Praze, srpen 1968

Dne 22. 8. 1968 se narychlo a v utajení sešel mimořádný sjezd KSČ (tzv. Vysočanský sjezd KSČ). Přítomno bylo 80 % ze 1543 zvolených delegátů. Výsledkem bylo zvolení nového ÚV KSČ v čele s Alexandrem Dubčekem, který byl toho času vězněn v SSSR. Dne 23. 8. 1968 byla na žádost prezidenta republiky Ludvíka Svobody zahájena v Moskvě jednání mezi ČSSR a SSSR. Československou stranu představovali, kromě Ludvíka Svobody, i Sověty zatčení a věznění stranici. Výsledkem 4 denního jednání byl tzv. Moskevský protokol, který s výjimkou Františka Kriegela podepsalo všech 25 českých, moravských a slovenských politiků.

V časovém období, které pak následovalo, byl Alexandr Dubček Sověty donucen postupně odvolat z vedoucích funkcí všechny představitele reformního proudu v KSČ. V dubnu roku 1969, poté co vykonal dostatečně velký díl „špinavé práce“, byl 1. tajemník KSČ Alexander Dubček nahrazen Gustávem Husákem. Gustáv Husák původně vystupoval jako jeden z mužů pražského jara 1968. Po okupaci Československa, zahájené dne 20. 8. 1968, však svoje postoje změnil o 180°. Vědomě a dobrovolně pak

Gustáv Husák (vpravo) v přátelském hovoru s L. I. Brežněvem

kolaboroval s okupačními mocnostmi, především se SSSR. Stal se vůdčí osobností konzervativních komunistických sil v socialistickém Československu, iniciativně vykonal pro Sověty všechno, co si jen přáli. Svoje radikální názory a postoje zastával až do konce svého života (zemřel v Bratislavě dne 10. 11. 1991).

Po této výměně 1. tajemníka KSČ začalo období tzv. „normalizace“. O rok později, dne 22. 8. 1969, schválilo předsednictvo Federálního shromáždění, přes Dubčkovy protesty, tzv. „pendrekový zákon“. Tento zákon Alexander Dubček, jako úřadující předseda Federálního shromáždění, spolu s prezidentem republiky Ludvíkem Svobodou nakonec podepsal. Později Alexander Dubček vykonával funkci velvyslance v Turecku. Potom byl vyloučen z KSČ a nakonec dostal práci lesního úředníka na Slovensku. Nevídaná vlna emigrace, která tyto tragické události provázela, znamenala odliv schopných a vzdělaných lidí z naší republiky. Na 70 tisíc lidí bylo tehdy v nepřítomnosti odsouzeno za nezákonné opuštění republiky a byl jim bez náhrady zabaven veškerý jejich majetek. Celkově persekuce nového prosovětského režimu postihly okolo 300 tisíc našich občanů.

Husákovu nové vedení zrušilo naprostou většinu reforem provedených v šedesátých letech. Komunistickou stranu „očistilo“ od jejích liberálních členů a propustilo z vedoucích funkcí profesionální a intelektuální elity, které buď podporovaly reformy pražského jara, nebo neprojevovaly souhlas s nastupující „normalizací“. Zavedlo cenzuru tisku a kádrování lidí, které bylo mnohem horší, než v polovině 60tých let. Zcela centralizováno bylo řízení státního hospodářství. Rozbujela se korupce a celková mravní devastace československé společnosti nabyla nebývalých rozměrů. Jediným výrazným pozůstatkem pražského jara byla federalizace země, na základě které byly roku 1969 vyhlášeny Česká socialistická republika a Slovenská socialistická republika. Toto v roce 1969 jenom formální rozdělení státu bylo prvním krokem ke skutečnému rozdělení Československa, k němuž došlo dne 1. 1. 1993.

*Z dostupné literatury připravil
Jiří Kachlík, Brno, Česká republika*

Zepťe se dobytka

Všechno, co vidíme a vnímáme, se tu neobjevilo jen tak samo od sebe. Někáká síla musela vesmíru pomoci k tomu, aby se uspořádal a manifestoval v procesech, které můžeme pozorovat, zkoumat a také nad nimi žasnout. Jako křesťan věřím, že všechno viditelné i neviditelné stvořil Bůh.

Příroda je obraz, který vytvořil sám Bůh. Je prodchnuta jeho Duchem, je jeho živým dílem. Když jsme v přírodě, pohybujeme se přímo v Božím ateliéru. Všechno, co vidíme kolem sebe, jsou produkty a výtvořky, které vzešly z jeho rukou. Můžeme na ně sahat, můžeme je hladit, můžeme se jich dotýkat. Je to úžasná milost. Když jsme v kontaktu s přírodou – Božím dílem – přivádí nás to k jejímu Autorovi. Hezky to vyjádřil papež František: „Když jsou naše oči osvětleny Duchem Svatým a otevřeny Bohu v krásě přírody, objevují, že všechno mluví o něm a o jeho lásce.“

Je to dobrodružná a radostná cesta. Jak o tom ostatně píše už biblický Job: „*Avšak dobytka se zeptej, poučí tě, nebeského ptactva, ono ti to poví, poučí tě i křoviska země, mořské ryby vyprávět ti budou. Kdo z nich všech by nevěděl, že ruka Hospodinova to učinila a že v jeho ruce je život všeho, co žije, duch každého lidského tvora*“ (Job 12,7-10).

Obloha, slunce, měsíc, hvězdy... Všechny tyto nebeské ornamenty jsou výbornými pomocníky k meditaci. Když pozvednu hlavu a vidím oblohu, na ní slunce, kdesi prosvítá měsíc, vyzývá mě to k modlitbě a k vnitřnímu chvalo zpěvu. V noci mlčky sleduji oblohu plnou svitu diamantových hvězd a vnímám, kolik lásky Věčný ukryl v jejich světle. Naplňuje mne to hlubokým pohnutím a zároveň ohromnou silou. Někdy mi tečou slzy, jsem plný pokory, ale i radosti, vděčnosti a lásky.

Jsem přesvědčen o tom, že Bůh nám dal tyto nebeské sousedníky našich životů k dispozici i proto, abychom nebyli malomyslní a neupadali do beznaděje, když nám život připadá nesnesitelně těžký. Světlo slunce i ostatních hvězd nám připomíná, že v obrovských dálkách nad nimi kraluje Bůh, vládce všech světů viditelných i neviditelných.

Podle knihy Juraje Dovala: Chrám uprostřed tržiště

Umět čekat i odpočívat

Když filozof Henri Bergson mluvil o čase, poznamenal: „Je snadné říci, že si chci připravit sklenici slazené vody, ale musím počkat, až se v ní rozpustí kostka cukru.“ Neměl tehdy na mysli náš dnešní práškový cukr nebo sladidla, která vodu osladí v několika vteřinách.

I dnes jsou chvíle, kdy musíme čekat. Musíme čekat, až se nám otevře webová stránka, musíme čekat, až se upeče chléb v domácí pekárně. A ještě že existují tyto chvíle čekání a prázdna, vždyť se v nich můžeme trochu zasnít, odpočívat nebo promýšlet nové věci!

Naše děti přepínají z jednoho kanálu na druhý, vše je brzy unaví a ani už neumějí jen tak nic nedělat. To není nějaká nová myšlenka: už Blaise Pascal říkal, že drama člověka je v tom, že nedokáže být ve svém pokoji a nic nedělat. Vždyť právě v těchto chvílích nicnedělání si můžeme přečíst zajímavou knihu, objevit pěšinku za vesnicí plnou ostružin nebo odhalit své nadání pro kreslení.

Před televizi netvoříme, dokonce ani nepřemýšlíme. Čekat znamená přemýšlet. Čekat znamená pozorovat, všimnout si, žasnout. Kolik vynálezů vzniklo z jednoduchého, ale dlouhého a trpělivého pozorování!

Čekat také znamená nechat zrát touhu. Kdybych si například nemohla hned koupit kabelku, na niž mi reklama vyskočila na internetu, možná bych si ji nekoupila vůbec, možná bych si v obchodě našla jinou, která by se mi líbila víc a možná bych z ní teď měla větší radost. A určitě by mi neležela zapomenutá ve skříni.

Čekat nakonec také znamená vychutnat si. Fastfoody nás nutí hltat jídlo, které je tak měkké, že už ho skoro ani nekoušeme. Polykáme ho vcelku a vůbec si neuvědomujeme, že jsme již sytí a jíme příliš. Naše obězní společnost je společností rozmíslaných, a ne společností labužníků, kteří mají čas jídlo obdivovat a vychutnávat si ho.

Když matka rodiny čeká na upečení dortu, dává tomuto dílu určitou hodnotu. Když student čeká na výsledky své zkoušky, dává hodnotu svému úspěchu; když nemocný čeká na krevní testy, dává hodnotu svému léčení; když muž čeká na svou milovanou, dává hodnotu tomuto setkání; když žena čeká dítě, dává hodnotu životu... Stojí za to čekat, protože určité věci stojí za to prožít.

Napadlo nás někdy, že příběh Bible je jedno dlouhé čekání, někdy plné důvěry a jindy plné netrpělivosti a pochybností? Závěrečná slova Bible jsou: „Ano, přijdu brzy! Amen, přijď, Pane Ježíši!“ (Zj 22,20).

„Na konci svého čekání,“ píše Guy Gilbert, „uvidím tvář Boha. Každé ráno mu v modlitbě říkám: Kéž tě dokážu očekávat ve všech setkáních dnešního dne.“

*Podle knihy Odile Haumonté: Všechny životy s Duchem Svatým
Vydalo Karmelitánské nakladatelství*

Zpracováno podle: www.vira.cz

The Edict of Milan

As Christians it is our duty to study the history of our religion. Not only is it fascinating, as nothing is more enthralling than the history of Jesus' teachings, but it's essential to the meaning of our existence. Sent to us by God our Father, Jesus taught us how to live in order to ensure eternal life and get us to paradise where peace and justice reign. AMEN! During a time of severely limited means of communication, Jesus made it clear that spreading His word was vital. The 12 Apostles verbally spread Jesus' message throughout nearby lands and circa 50 to 62 A.D. Saint Paul wrote the Epistles to various Christian communities. Though the Apostles remained steadfast preachers as did those that succeeded them, persecution of early Christians was rife. The first major persecution of Christians organized by the Roman government took place under the emperor Nero in 64 A.D. after the Great Fire of Rome.

In the summer of 64 A.D., a horrible fire raged in Rome. The fire lasted for six days and seven nights. By the time the fire ceased, approximately three quarters of the city was destroyed. Emperor Nero was blamed by the people thinking that he set the fire for his own entertainment. To deflect the blame Nero accused the Christians of arson. The emperor ordered the arrest of Christians who, under torture, accused other Christians until most were implicated. This made the Christian population a target of retribution. Many Christians were seized and put to death in order to appease the citizens of Rome. The appalling means by which the victims were killed produced some compassion among many Romans, although many still perceived the executions were justified.

Christian persecution widely continued until the Emperor Constantine met with his counterpart the Eastern Emperor, Licinius in the city of Milan, Italy in 313 A.D. As part of their discussions, they issued a joint proclamation which became known as the Edict of Milan. This proclamation protected full rights for Christian citizens of the Empire restoring their property, releasing them from prisons, and effectively banning government persecution of their faith. It also declared a general state of religious tolerance, allowing for the free expression of faith.

The Edict of Milan was an important step in securing the civil rights of Christians throughout the Roman Empire. For nearly three hundred years, Christianity was functionally illegal in the Roman Empire. Christians were arrested and executed largely based on the whims of ruling politicians. It is to be noted that 2 years prior in 311 A.D., the Roman Emperor Galerius issued a decree that Christians be treated with tolerance. It served to nullify the official persecution of Christianity by Diocletian in 303 A.D. Return of confiscated property and the restoration of rights were not, however, part of Galerius's decree.

The lie of the origin of the Great Fire of Rome led many innocent Christians to suffer. The Edict of Milan was a turning point in Christian history. Though the Edict declared tolerance of faith, Constantine's public endorsement of Christianity was key. Christianity, a growing subculture within the Roman Empire when the Edict of Milan was issued, became the de facto religion of the Roman Empire by the time of Constantine's passing. Persecutions had been cancelled in the past, but the Edict of Milan in 313 A.D. went further by directly protecting the religious rights of Romans. That and the support of a fiercely pro-Christian Emperor resulted in an official end to the Roman oppression of Christians.

By Jana Krcek

A Reflection on Humanae Vitae

On July 25 this year, the Catholic Church marks the 50th anniversary of Blessed Pope Paul VI's encyclical letter on the regulation of birth, Humanae Vitae. This column is the first of a two-part reflection by Bishop David Malloy on that encyclical.

One of the great themes of the current Pontificate has been the concern of Pope Francis for the institution of marriage and family.

So important has this theme been for him that he convened two Synods of Bishops - an Extraordinary General Assembly in 2014 followed by an Ordinary General Assembly in 2015 - to discuss the family and the many difficulties we face.

Particularly in our own country, but also more widely in the western world, the family is under great pressure.

Economic and societal changes, including the rising costs of education and health care, the dependence on two income families, and the constant instability of the job market with the accompanying fear of the loss of seemingly stable employment, present ever growing challenges.

Great sacrifice - sometimes on a daily basis and at great personal cost and comfort - is required of those who have committed themselves to marriage and raising children.

The lasting effects of the sexual revolution of the 1960s and '70s have also taken their toll on several generations. The result has been a distortion of our understanding of men and women, made in the image and likeness of God, and of our sexuality.

This has had tremendous impacts on relationships and society's understanding of marriage. Many today draw back from the personal and social basis for the commitment to spouse and children which has

characterized the family in nearly every culture and generation throughout history.

Instead, we witness a lack of commitment, as evidenced by the prevalence of long-term casual relationships, unmarried cohabitation, and a high divorce rate, all of which undermine the foundations of family life.

Under these and other pressures, fewer people are committing to marriage, and those who do frequently find great difficulty in maintaining the commitment and experience little societal support or encouragement to do so.

Often their very understanding of marriage and of sexuality is formed and reinforced by the increasingly base cultural standards of celebrities and the entertainment industry, which is perpetuated and normalized through ever-growing accessibility to social media.

As a result, individualism becomes paramount to solidarity.

In view of these challenges and the increasing decline in the number of marriages, we might be tempted to fall into great discouragement about our families and our culture.

What reason can we find to hope that the beauty of family relationships and the good they provide to our flourishing as a society and as individuals can be rediscovered and restored?

The challenge to hold to our faith in the midst of the storms in this world is not new to us or to the Church. Jesus tells His followers that some of these moments are inevitable.

But He also tells us not to lose heart. "Do not let your hearts be troubled. You have faith in God; have faith also in me," He tells us in the Gospel of John. His presence and guidance is with us for all the ages.

These reflections on the family have a

special importance this year.

This month, we mark the 50th anniversary of the landmark encyclical *Humanae Vitae* issued by Pope Paul VI in 1968.

This encyclical articulates the beauty of God's plan for marriage and life-giving love, and specifically addresses the use of artificial contraception and sterilization.

You may be aware that many have found this teaching of the Church to be hard, and many disagreed with her. But in this anniversary year, the wisdom and teaching contained in *Humanae Vitae* offers us a renewed hope for understanding the beauty of God's plan for marriage, the family and for human flourishing.

In essence, *Humanae Vitae* reminds us that the great commandment we have been given is to love one another. The love between husband and wife, rooted in a lifetime commitment and open to new life, is an exceptional embodiment of that commandment.

And as St. Paul tells us, the love of marriage "...is a great mystery, but I speak in reference to Christ and the Church." (Eph 5: 32). In the sacrament of marriage, every married couple is called in a personal way to give witness to Christ's love in the world.

In marriage husband and wife are to give themselves to the other without reserve, as Jesus did in dying for the Church.

That self-giving without holding back is essential to understanding how we are called to make a gift of ourselves in marriage, even with regard to sexuality.

This unique love between a husband and a wife is a calling, and God has a bigger purpose in mind than what the world seems to recognize. He has a mission for every married couple, a mission that is both earthly and eternal.

*By Bishop David J. Malloy
The Observer, July 13, 2018*

Nedostavěný chrám Panny Marie v Panenském Týnci

V turistické sezóně, především za příznivého počasí, přijíždějí do městyse Panenský Týnec plné autobusy návštěvníků. Ne proto, že by se v překrásném středověkém chrámu Panny Marie konaly nějaké křesťanské bohoslužby. Důvodem velké obliby tohoto místa je zbavení se depresí a získání dobré nálady, které toto místo údajně nabízí a poskytuje. Velké procento lidí naší doby si příjemné prožitky na některých místech České republiky vysvětluje působením jakýchsi neznámých, současnou vědou neprokázaných pozitivních energií. V roce 2014 se chrám Panny Marie v Panenském Týnci stal absolutním vítězem anonymní soutěže o nejoblíbenější místo České republiky. Vážným konkurentem v této soutěži byl klášter Rosa Coeli, nejstarší ženský klášter na Moravě, postavený brzy po roce 1181 v Dolních Kounicích. Také z těchto pozůstatků kláštera se četní jeho návštěvníci vrací v dobré náladě, s novým elánem do života a s úsměvem na tváři. Příjemné zážitky se tam však nepřisuzují nějakým esoterickým silám, ale duchovní přítomnosti křesťanského Boha.

Městys Panenský Týnec najdete v Čechách, v okrese Louny, v Ústeckém kraji. Leží přibližně 14 km severozápadně od města Slaný a současně také 9 km jihovýchodně od krajského města Louny. Z letopisů víme, že pan Habart ze Žerotína nechal v Panenském Týnci roku 1280 postavit ženský klášter řádu sv. Kláry. Chtěl tak poděkovat Pánu Bohu a královské dceři Anežce Přemyslovně za to, že on a jeho manželka byli obdařeni dětmi. Není vyloučeno, že dnešní patronka české země sv. Anežka česká ženský klášter v Panenském Týnci osobně navštívila. Zemřela totiž až roku 1282.

Klášter roku 1382 z jakýchsi důvodů vyhořel, záhy však byl opraven a jeho provoz obnoven. V roce 1410 musely být stavební práce v klášteře přerušeny. Žerotínové pak do kláštera pozvali řeholní sestry klarisky z Prahy. Ty klášter

obývaly až do roku 1420, poté se vrátily zpět do Prahy. Utíkaly před husity. Podle názoru bývalého starosty městyse Panenský Týnec Václava Švajcera pražské sestry klarisky do Panenského Týnce přenesly, mimo jiných klášterních cenností, také ostatky sv. Anežky české. Ta byla původně pohřbena v kostele sv. Františka v Praze, poté byly její ostatky vyzvednuty a přemístěny neznámo kam. Zvláštní je, že tělesné pozůstatky sv. Anežky české v Panenském Týnci dosud nikdo nehledal. Zato v Praze je archeologové hledají už dlouho, zatím marně...

Mužský potomek pana Habarta ze Žerotína dostal jméno Plichta ze Žerotína (* 1291, † 1322). A právě tento pán ze Žerotína začal chrám Panny Marie v Panenském Týnci budovat - snad roku 1316, nebo až roku 1318. Někdy v těch letech byl pan Plichta českým králem Janem Lucemburským za svoji statečnost a za zásluhy v boji pasován na rytíře. Pan Plichta ze Žerotína byl mužem udatným, v boji s nepřítelem velmi zručným a zkušeným. Účastnil se mnoha rytířských turnajů a válečných tažení ve službách svého krále Jana Lucemburského. Za svoje vítězství v turnajích a za zásluhy ve válkách byl tehdy bohatě odměňován. Chrám v Panenském Týnci mohl proto projektovat velkoryse, finančních problémů se obávat nemusel. Stavba chrámu byla svěřena věhlasné huti Petra Parláře, tedy té huti, která postavila Karlův most a katedrálu sv. Víta, Václava a Vojtěcha v Praze.

Ze zamýšleného monumentálního chrámu, s půdorysem ve tvaru kříže, zbylo do dnešních dnů jenom ubohé torzo. Rytíř Plichta ze Žerotína totiž roku 1322 padl v bitvě u Mühlendorfu, a po jeho smrti ve stavbě chrámu Panny Marie v Panenském Týnci už nikdo nepokračoval. Jan Lucemburský nechal rytíře Plichtu, jednoho ze svých nejlepších a nejstatečnějších bojovníků, pohřbit v dnes už neexistující kapli Nejsvětější Trojice. Ta se pak na nějaký čas

Letecký snímek nedostavěného chrámu Panny Marie

stala rodinnou hrobkou Žerotínů. Důstojného pohřbu rytíře Plichty se český král Jan Lucemburský účastnil osobně, svému věrnému služebníku za jeho statečnost a věrnost ve svém krátkém proslovu poděkoval...

Chrám Panny Marie v Panenském Týnci na délku měří 21 m, je 9 m široký a více než 20 m vysoký. Tri ze čtyř vnitřních pilířů lodí kostela byly zbořeny, na čtvrtém pilíři spočívá barokní zvonice. To, co z chrámu zbylo, vytváří překrásné, romantické prostředí pro konání svateb. V našich časech, kdy se stalo módou neuzavírat sňatky vůbec, mnoho zamilovaných snoubenců přijíždí po předchozí domluvě do Panenského Týnce, aby v chrámu Panny Marie, společně se svatebními svědky, rodiči a svatebními hosty, uzavřeli sňatek. Nebývá to vždy sňatek církevní, často je to jenom sňatek civilní, tedy sňatek uzavřený v přítomnosti magistrátního úředníka. Městysi Panenský Týnec to zvyšuje turistický ruch a přináší nějaké ty penízkové pokladny...

*S využitím internetu připravil
Jiří Kachlík, Brno, Česká republika*

**Foto na zadní straně:
Chrám Panny Marie v Panenském Týnci**

